אורי קרמן • דני קרמן

המפלצות ששינו את ההיסטוריה

אורי קרמן • דני קרמן

המפלצות ששינו את ההיסטוריה

אורי קרמן • דני קרמן

המפלצות ששינו את ההיסטוריה

מודן

למאיה הקטנה ולמאיה הגדולה, באהבה

Ori Kerman • Danny Kerman

THE MONSTERS
THAT CHANGED THE WORLD

4 Shabad St. Kefar-Sava 44299

Printed in Israel

נדפס בישראל, תשנ"ט

אריה ניר הוצאה לאור בע"מ
רחוב שב"ד 4 כפר־סבא 44299

תוכן

הקדמה

כמו מאורעות חשובים אחרים בהיסטוריה, גם צאתו לאור של ספר זה קשורה קשר אמיץ למפלצות. למעשה אין ספק שבלעדיהן היה הספר הזה שונה לחלוטין. וכמו ההיסטוריה עצמה, גם תחילתו של ספר זה במקרה. כשפירסמנו לפני שנים אחדות את ספר המפלצות השלם, בו הצגנו בפני הקהל את 37 המפלצות עלפי תורת השייבות, סיפרנו בהקדמה על מפעלו של הד"ר גלנפידיק, ובניגוד לשאר עמיתינו - לא הבאנו מובאות מלייבניץ ומוויטגנשטיין.

כשיצא הספר לאור הוזמנו בדרך הטבע לכנסים שתים שעוסקים במפלצולוגיה בכל רחבי העולם. באחד הכנסים שנערך בעיירה להפרואג שבאי הסקוטי איסליי הבחנו בתוך הקהל באדם קטן לבוש מעיל צמר, שישב ושתק במשך ארבעה ימים רצופים, ורק כשיושב־ראש הכנס הזמין אותנו לבוא ולשאת את דברינו, אמר האדם הקטן באופן ברור ביותר: "They have no idea" (בתרגום חופשי: יש לי רעיון). מאוחר יותר הסביר לנו עמית נרווגי: "זהו פרופסור גלן טארט. האיש הזה לא הוציא מילה מפיו כבר 36 שנה, וכולם מחכים לדעת מה הוא חושב."

בתמונה: הפגישה הראשונה בין אלכסנדר פון הומבלדט לבין הדמפיסו. יוני 1845

בהתאם לסדר־היום פרשנו בפני הקהל את יסודות תורת השייבות והקשר שלה ל־37 המפלצות, ובעיקר תיארנו את הנסיבות שהביאו אותנו לכתוב ולהוציא לאור את ספר המפלצות השלם. סיימנו את דברינו במילים: "And the rest is history" (וכל השאר היסטוריה).

בנקודה זאת פנה פרופסור טארט ליושב־הראש וביקש את רשות הדיבור. לאוזני הציבור הנדהם, בסיוע שקפים, מחשב וחוט לניקוי מקטרות, פרש הפרופסור ידיעה היסטורית רחבה. כשהוא נשען על ספר סיני עתיק, סיפר על 21 המפלצות שנועדו לכוון את המהלכים ההיסטוריים. אחד לאחד מנה הפרופסור את הצמתים בהיסטוריה בהם ניכרה התערבותן של 21 המפלצות. לסיכום פנה אלינו ואמר: "לא היה לי ספק שאתם, שהייתם חלוצים בכך שהבאתם לקהל הרחב את תורת השייבות ו־37 המפלצות, תמשיכו ותפרסמו גם ספר על המפלצות ששינו את ההיסטוריה. עליכם לעשות הכול כדי לשחזר את מה שנשכח, ואם צריך, אפילו להמציא פרט או שניים. העיקר שתגיעו לחקר האמת."

בתמונה: פרופסור גלן טארט נשען על ספר סיני עתיק

כשסיים הפרופסור את דבריו, התקרבנו בזהירות לבמה, הרמנו את הכפפה שנפלה לו מכיס המעיל, לקחנו אותה איתנו, וברחנו כל עוד נפשנו בנו. בתוך הכפפה מצאנו מגילת קלף, ועליה כתוב סיפורן של 21 המפלצות הזעירות שהשפיעו על אירועים קטנים בהיסטוריה (המגילה, מסתבר, התכווצה בכביסה). ללא שהיות ניגשנו לעבודה הקשה והמפרכת, וכבר באותו הערב היה הספר שלפניכם כתוב, ערוך, מצולם ובעיקר - מוגה.

קשה מאוד, כמעט בלתי־אפשרי, לתאר את ההיסטוריה של העולם בלי מפלצות. ולמרות שזה כל־כך קשה, רבים בחרו לעשות זאת. כמעט כל ספרי ההיסטוריה שנכתבו אי־פעם מתעלמים לחלוטין מקיומן של המפלצות או מהשפעתן על מאורעות חשובים. זה טבע מנטייה שיש להרבה אנשים לבחור תמיד בדרך הקשה. חוקרים הניגשים לעסוק בנושא מסוים נוטים לחשוב כי עליהם למצוא דרך מקורית לעסוק בו, ולכן מתעלמים מן הפתרונות הקלים והמובנים מאליהם. אנחנו, לשם שינוי, בחרנו בדרך הקלה. כתבנו את הדברים כמו שהם התרחשו, בלי פרשנויות מיותרות, בלי לחפש עובדות, הוכחות וסימוכין, ובלי לקרוא בעצמנו את מה שכתבנו. מכיוון שבחרנו בדרך הקלה, גם הגבלנו את עצמנו ל־21 המפלצות עליהן שמענו מפי הפרופסור גלן טארט, ולא הוספנו עליהן מפלצות נוספות שבוודאי השפיעו, אבל לנו לא הייתה שום דרך לדעת על כך אלא בעבודת מחקר מאומצת. מאותה סיבה גם אין כמעט הבדל בין העותקים השונים של הספר, ולמי שאינו מומחה בתחום, הם יכולים להיראות זהים לחלוטין. כהכללה אפשר לומר שאם קראת אחד - קראת את כולם.

הספר הזה בא למלא חלל נורא שנפער בידע האנושי במהלך אלפי שנים, חור שחור (שמזוויות מסוימות נראה אולי רק כנקודה שחורה, ומזוויות אחרות לא נראה בכלל, בגלל החושך), אשר שאב אליו את כל מה שהיה ידוע על שותפות הגורל בין המפלצות לבין העולם שבו הן חיות. אם המפלצות ששינו את פני ההיסטוריה זקוקות לספר הזה כדי להציל מעט מכבודן האבוד - הרי שמשהו כאן לא בסדר. נכון, יש מי שיגיד שהמפלצות לא עמדו במבחן ההיסטוריה, כלומר, אם ההיסטוריה שכחה אותן, סימן שהן נועדו להישכח. אבל האמת היא שההיסטוריה לא עמדה במבחן המפלצות. אחרי כל מה שהמפלצות עשו בשבילה, המעט שיכולה הייתה - או צריכה הייתה - ההיסטוריה לעשות בתמורה, הוא לזכור אותן. אבל היא מחקה אותן, את כולן, בלי להשאיר להן זכר. ייתכן שההיסטוריה בחרה להדחיק את המפלצות, פשוט בגלל שהיא מפחדת מהן, ויכול להיות שהיא פשוט רצתה את כל הבמה לעצמה.

המחברים

הארה:

המפלצות מסודרות לפי האלף־בית העברי למען הסדר הטוב. באות "עין" אין מפלצת, מחשש לעין הרע.

בתמונה:
האחבון צועדת צעד אחד קדימה

אֲחָבוֹן

ACHAVON

מהפכנית בעל-כורחה,

פריז, 1789

מעשה ותוצאותיו

באותו יום הרה גורל, כשהאחבון עזבה את בית־הקפה בלי לשלם, היא בוודאי לא העלתה בדעתה שיכולות להיות לזה תוצאות מפלצתיות כאלה. יחד עם זאת, צריך לקחת בחשבון שהיא לא היחידה. יש בהיסטוריה גם לא מעט אנשים שלא ידעו שמעשה אחד שלהם יכול להסתיים בצורה כל־כך מפלצתית, וכמובן שיש גם הרבה אנשים שלא האמינו, בחלומות הכי גרועים שלהם, שהמעשים שלהם יכולים להסתיים בצורה כל־כך אנושית.

מבית־הקפה לבסטיליה

יום אחד, זה היה ב־14 ביולי בשנת 1789, ישבה האחבון בבית קפה בפריז, שתתה קפה בחלב ואכלה קרואסון מאפה בית. בגלל שהיא הייתה מפלצת סקרנית במיוחד, לא היה לאחבון בית־קפה קבוע, וכל יום היא בדקה מקום חדש. אבל הסקרנות הזו לא באה לידי ביטוי באוכל עצמו. דווקא בתחום הזה היא הפגינה שמרנות, והזמינה תמיד קפה וקרואסון. באותו היום היא אפילו חשבה לעצמה שבית־הקפה מוצא חן בעיניה, ואולי היא תחזור לפה גם מחר.

בעודה טובלת את הקרואסון בקפה, היא ראתה קבוצה גדולה של אנשים שצועדים ברחוב. הסקרנות של האחבון השתלטה עליה. היא הייתה חייבת לדעת מה הם רוצים ולאן הם הולכים. לכן היא קמה ממקומה והלכה אחריהם, ושכחה לשלם על הקפה והקרואסון. המלצר, שלא הכיר אותה, ולא ידע שהיא מתכוונת לחזור למחרת, החל לרדוף אחריה. כשהאחבון הרגישה שרודפים אחריה, היא נבהלה, ופתחה במנוסה. ההמון שצעד ברחוב ראה אחבון רצה לקראתו, נבהל מאוד גם הוא, וברח. מרוב פאניקה פרץ ההמון לתוך מבצר הבסטיליה, כדי להתחבא שם. ההשתלטות הזאת על הבסטיליה הציתה את אש המהפיכה העקובה מדם בכל רחבי צרפת, ושיכנעה את האחבון שכדאי לה למצוא בית־קפה קבוע.

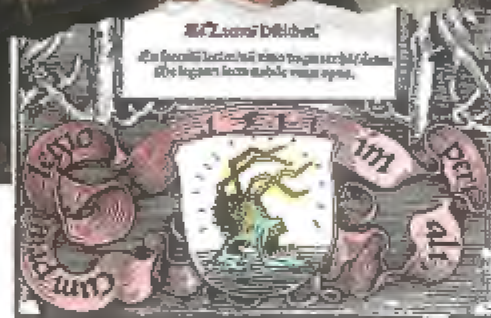
מה להם ולעובדות

אם ההיסטוריונים לא היו מתעלמים מהסיפור של האחבון, בוודאי היו מתווכחים עד היום בסוגיה האם היא אכן שכחה לשלם, או שניסתה להתחמק ולהיבלע בהמון, כדי לחסוך כמה פרנקים. אבל מכיוון שהם מתעקשים לא להכיר בעובדות ובהוכחות החותכות (הסיפור מופיע שחור על גבי לבן בכל אחד מהעותקים של הספר שלפניכם), הם עסוקים עדיין בשאלה למה פרץ ההמון לבסטיליה, האם כדי לשחרר את האסירים, או כדי להשתלט על הנשק שהיה שם. מצד אחד, לא היה מזיק אם כמה מן ההיסטוריונים היו ניחנים בסקרנות כמו זו של האחבון. מצד שני, ראינו למה יכולה הסקרנות להוביל.

נס גילוי "הכידון הקדוש" הביא לתנופה במסעי הצלב. בציור שנעשה מגרגרי תירס, ושמור עד היום ב־14 שקים במוזיאון של אנטיוכיה, נראה המצביא בואמון כשהוא מעודד את לוחמיו. מה עושה שם האחבון, לאלוהים פתרונים.

אלוהים לא השאיר את הפתרונים בידיו. ב־4 בחודש הלחם 1109 נמצאה ע"י גוטפריד מבויון תעודה (באלולה) שבה נראית האחבון, והרמז היה ברור.

במשך שנים ניסו המדענים להבין את משמעות המושג "סובון" שהופיע החל בשנת 1112. מאוחר יותר, בזכות גילוי אבן הכנדורת, הבינו שהמדובר בחצי אחבון וחצי סוס.

חלק עליון של "מגילת בוט־שאמון" מפריז. הצרפתים בסוף המאה ה־18 דיברו מהר וחיברו מילים בשעת הדיבור.

בְּרוֹפְטִי

BROFTI

המפלצת שלא הייתה.

סקוטלנד, 1933

הברופטי, מי היא בכלל?

מגיל צעיר ידעה הברופטי שהיא רוצה להגיע למשהו בחיים. מהר מאוד היא אכן הגיעה להישגים כבירים וחסרי תקדים למפלצת בגילה וכמעמדה, אבל אף אחד לא שמע עליהם, ולמעשה עד היום אנחנו לא יודעים מה היו הישגיה הגדולים. הפער הזה, בין ההצלחות שלה לבין העובדה שהיא נשארה באלמוניותה, גרם לברופטי לתיסכולים גדולים. תשאלו כל מומחה בעל שם עולמי לברופטי, או כל מי שקרא פעם מדור פסיכולוגי בעיתון נשים, והוא יגיד לכם שתיסכולים כאלה מסוכנים מאוד, וסופם לפרוץ החוצה.

אבל אצל הברופטי הם לא פרצו. היא התמודדה עם הדברים בדרכה שלה, והחלה להשתכנע ממה ששמעה סביבה. אם אף אחד לא יודע מי אני, חשבה לעצמה הברופטי, אז אולי כולם צודקים, וגם אני לא יודעת מי אני, ורק נדמה לי שאני יודעת. בעקבות המסקנה הזאת החליטה הברופטי לצאת לעולם ולחפש את עצמה. התחנה הראשונה שלה הייתה סקוטלנד, כי הברופטי אהבה לשחות ולצלול, והיא שמעה שבסקוטלנד יש אגמים נורא יפים, ואנשים נחמדים וגם ויסקי.

הברופטי סקפטית

באביב של שנת 1933, ממש כשהגיעה הברופטי לעיר אינוורנס, נחנך שם כביש חדש לאורכו של אגם נס (או לוך נס, כפי שמתעקשים לבטא זאת המקומיים). כמה אנשים שנסעו בכביש החדש, טענו שהבחינו ביצור ענק ומסתורי במימי האגם. הסיפורים על חיה אגדית, או מפלצת החיה בלוך נס, הם עתיקי יומין, והעדויות החדשות הסעירו את תושבי הסביבה. אבל הברופטי לא האמינה שיש מפלצת באגם. למען האמת, העובדה שאנשים יכולים להאמין לדברים כאלה, נראתה בעיניה מצחיקה.

מפלצת של נייר

היא רצתה ללמד את האנשים לקח, כדי שיפסיקו להאמין בשטויות. לכן היא בנתה מעיסת נייר בובה גדולה בצורת מפלצת, וצבעה אותה יפה. כשהבובה הייתה מוכנה, הברופטי צללה איתה לאמצע האגם כשאף אחד לא ראה, ואז הוציאה את הבובה מהמים לכמה שניות, והכניסה חזרה. היא עשתה כך במשך כמה ימים, ומהר מאוד כולם בסקוטלנד דיברו רק על המפלצת באגם. אפילו הכותרות הראשיות בעיתונים סיפרו על המפלצת.

אחרי כמה ימים, המים של האגם המיסו את הדבק בעיסת הנייר, והבובה של הברופטי התפוררה. הברופטי חשבה שזו הזדמנות טובה לספר לכולם שהיא עבדה עליהם, ואין שום מפלצת באגם, אבל אף אחד לא האמין לה. כולם כבר היו משוכנעים שיש מפלצת בלוך נס (ואפילו המציאו לה שם: נסי), ולא הבינו מה הברופטי רוצה מהם, ומי היא בכלל?

בתמונה:
הברופטי במהלך חופשת קיץ

גילוי האלף־בית העברי
על־ידי קלוביס סנגהל היה
אירוע משמעותי שבגללו
אפשר היה לכתוב
"ברופטי" בלי שגיאות

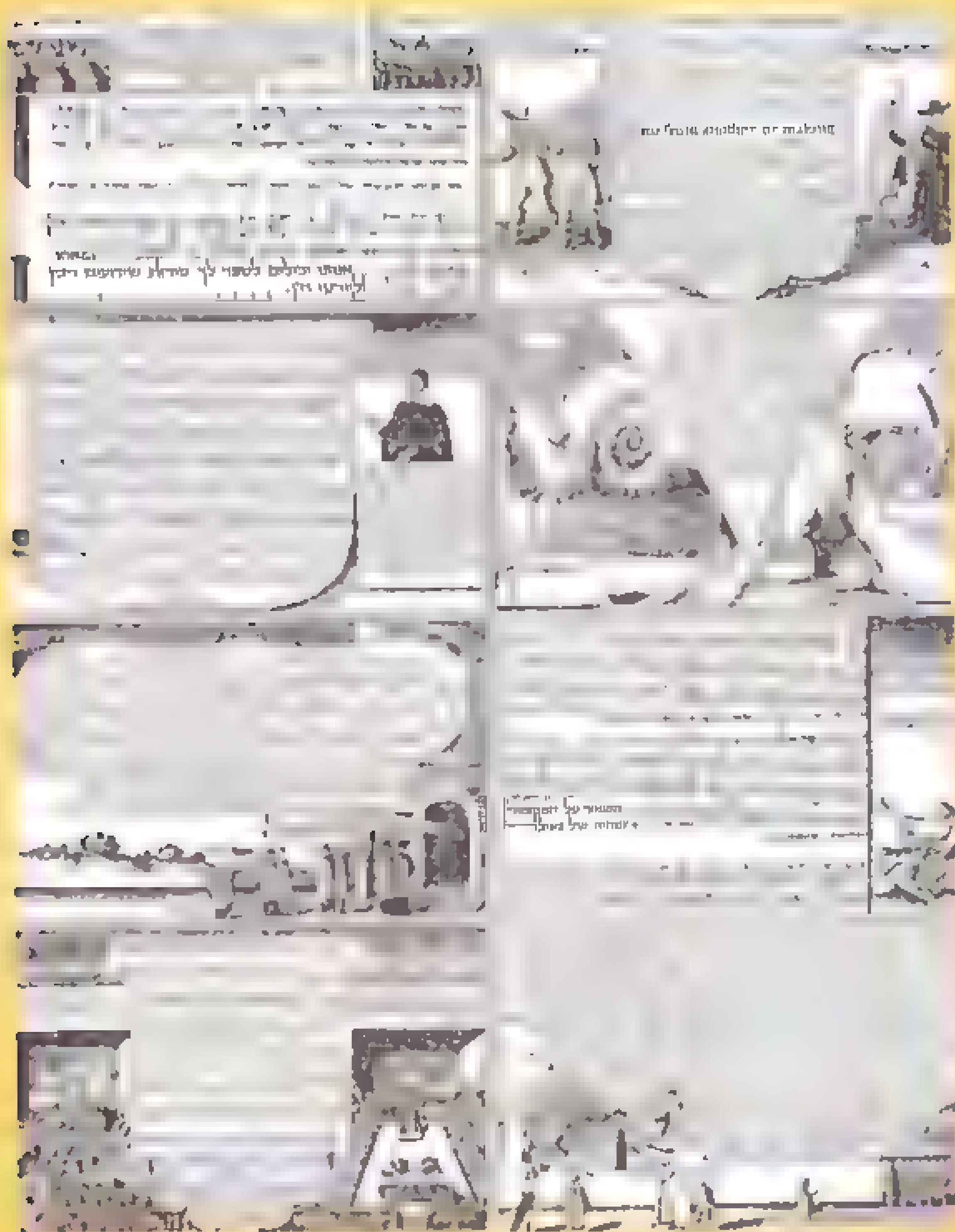
ברופטי

הצייר אב נרקץ
לא נכח בעצמו
באירוע הידוע
שבו עקרה
הברופטי את הנזר
המלכותי, והוא הכין את
הציור על־פי עדויות. מכל
מקום, כך נראה הצייר
שצייר נרקץ, שתלוי מאז
בשירותים שלו

הפגישה
המפורסמת
שהביאה ללחיצת
היד המפורסמת
לא פחות

ציור מחשב

למטה
צילום אוויר של
מקום האירוע.

תעודה (!) מהמאה ה־12 (!) שבה נראית במפורש (!) הברופטי (!)
שרצה אחרי הארנב הלבן, נופלת למחילה ויוצאת באגם (!) נס.

בתמונה:
250 שנה אחרי, הגינטופ חוזרת
ללונדון כתיירת אלמונית

גינטופ

GINATOP

הרוח החיה מאחורי השריפה.

לונדון, 1666

מעבר לחומה הגינטופית

אין ספק שאילו יכלו רסיים לבנות את החומה הגינטופית הגדולה (הידועה היום יותר בשם "החומה הסינית"), בלי העזרה של הגינטופ אולי הם היו עושים את זה. אבל מצד שני, גם אם הגינטופ הייתה יכולה לבנות את החומה בלי רסיים היא הייתה עושה את זה, ובמקרה כזה אף אחד לא היה יודע היום מהי "החומה הסינית". במשך אלפי שנים נאבקה הגינטופ בניסיון של ההיסטוריונים להשכיח אותה, ולא ויתרה. היא אפילו כתבה ספר אוטוביוגרפי "איתי ובלעדיי" המתאר את תרומתה האדירה לכל מיני אירועים שאף אחד לא זוכר מה הם. אבל כל ההיסטוריונים טענו שהם לא יודעים לקרוא גינטופית, שהעט־יפה מכוערת ושהתרגום איום ונורא

הגינטופ יוצאת לגלות מרצון

בניגוד למה שאפשר לחשוב, השריפה הגדולה בלונדון בשנת 1666 שפרצה בגלל הגינטופ לא הייתה מעשה של נקמה על היחס הנורא של האנשות אליה. נהפוך הוא, זה היה צירוף מקרים אומלל שיכול היה להימנע אם הגינטופ הייתה זוכה ליחס טוב יותר. אחרי מאות שנים בהן חיה הגינטופ בלונדון, היא חשה שתושבי העיר מאשימים אותה בכל דבר רע. הם האשימו אותה במזג האוויר המעצבן, במגיפת הדבר שחיסלה חלק גדול מהאוכלוסיה, וגם בעובדה שהבירה תמיד חמה מדי. הגינטופ חשה לא רצויה בעיר שלה, ובסוף יולי של שנת 1666 החליטה לעבור לפריז, עד שהעניינים יירגעו קצת

שפעת קטלנית

אבל בפריז הרגישה הגינטופ שהיא מתגעגעת הביתה. היא חלמה על לונדון בימים, ולא הצליחה להירדם בלילות. בריאותה ירדה, והיא החלה לנשום בכבדות. עם בוא הסתיו הלילות נעשו קשים עוד יותר. הלילה של ה־2 בספטמבר היה קשה במיוחד. הגינטופ שכבה חולה במיטתה, אשר בחדרה הקטן בפריז, ולא הפסיקה להשתעל ולהתעטש. באותו זמן ממש פרצה שריפה במאפייה שבסמטת פודינג בלונדון. הגינטופ לא ידעה על כך דבר, אבל העיטושים שלה היו חזקים כל־כך עד שגרמו לרוח חזקה בלונדון

סמואל פיפס, שתיאר ביומנו את השריפה, דיווח על רוח מזרחית חזקה במיוחד, שגרמה לאש להתפשט ולשרוף חלקים גדולים של העיר. אבל מבט חטוף במפה הסינופטית של ה־2 בספטמבר 1666 מגלה כי רק הגינטופ יכולה הייתה לגרום לרוח הזו ולשריפה גדולה

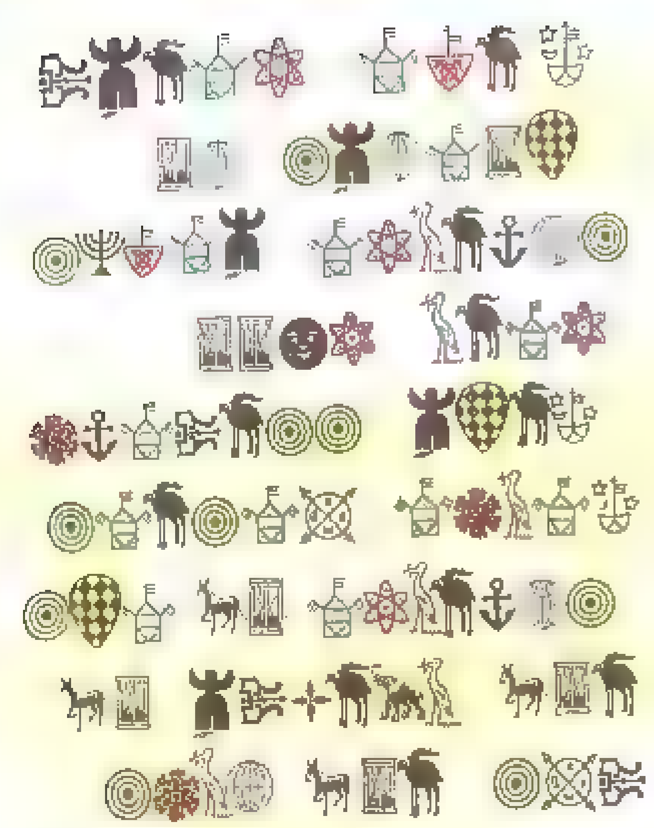

השוק של נפולי, אליו
נהגה הגינטיפ להגיע בכל
יום שישי כדי לקנות
קישואים (בעונה)
במרכז השוק - האבן
השחורה. חוקרים בעלי
חוש מידה טוענים
שהגינטיפ הרבה יותר
גדולה ממנה.

מוכר עיתונים צרפתי מנסה
למכור עיתון עם תמונה של
גינטיפ בתחילת המאה
העשרים. ארבעים שנה
מאוחר יותר הוא יטען שהיא
הגיע לחרפת רעב ויהיה מוכן
לעשות כל דבר, אבל כל
דבר, בשביל קצת כסף

נפילת הגינטיפ

כזכור, רגע לפני שהגלדיאטור הכריע
אותו, אמר הלוחם המובס "תראה, גינטופ!".
הגלדיאטור חשב שיריבו מנסה להסיח את דעתו
באמצעות תכסיס מלוכלך, כדי להתחמק. מה רבה
היתה הפתעתו, כשהראה גינטיפ נופלת מהיציע,
ומוחצת אותו ואת יריבו גם יחד. אף אחד לא נשאר
כדי לספר על האירוע הטראגי, ונותר ממנו רק
הפתגם "בנפול גינטיפ, אל תשמח"

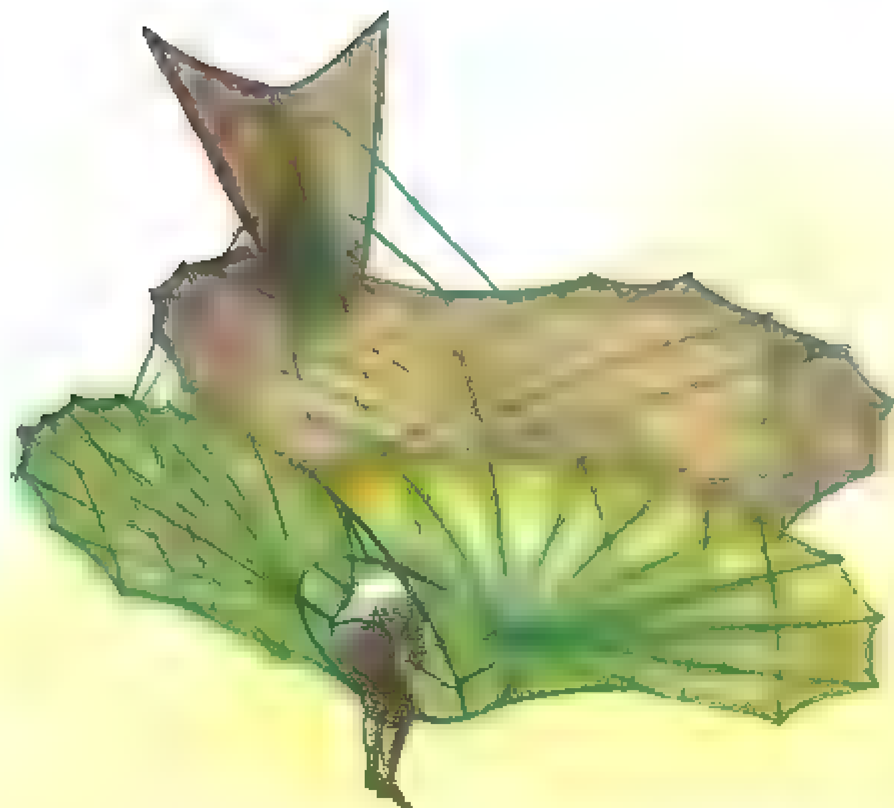

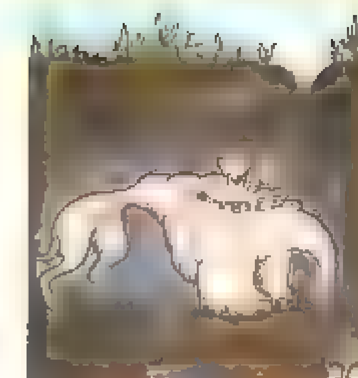

זהו מסמך השקומבי המפורסם, שבעזרתו פוענח האלף־בית העברי. הגינטופ מסמלת בו את האות וי"ו. היא רצתה לסמל דווקא את האות טי"ת, אבל אמרו לה שהיא לא מתאימה.
בסופו של דבר לא הופיעה האות טי"ת במסמך השקומבי, בגלל טעות, ומאז שינתה הגינתופ את שמה לגינטופ.

בתמונה
הדמפיטו במהלך
אימוני הסוואה

דמפיטו

DAMPITO

הקש ששבר את הטיטאניק.
האוקיינוס האטלנטי, 1912

נוסעת סמויה על הטיטאניק

הדמפיטו היא אחת מאותן מפלצות שעליהן אנחנו לא יודעים שום דבר, למרות שמה שאנחנו לא יודעים עליה היום, זה שום דבר לעומת מה שלא ידעו עליך פעם כשכל העולם הדזעזע, באפריל 1912, כאשר ספינת התענוגות הגדולה הטיטאניק טבעה, כביטל בגלל קרחון, אף אחד לא טרח לשאול את עצמו מה חלקו של הדמפיטו בסיפור הדמפיטו, ששהתה באותה תקופה באנגליה לצורך לימודים, רצתה לנסוע לניו־יורק לבקר את המשפחה אבל לא היה לה גרוש בכיס (כבר בסוף המאה רקודמת גילו צמד החוקרים יוהנס וגנטר את הכיס היסודי של הדמפיטו שנמצא מתחת לזנב הקדמי שלה) ברגע האחרון הצטרפה הדמפיטו כנוסעת סמויה לטיטאניק. שיצאה מסאותהמפטון לכיוון ניו־יורק

יותר מדי ברוקולי

כדי שלא יגלו אותה, התחבאה הדמפיטו במטבח, אבל שם בילבלו אותה עם אחד מהעוזרים של השף, שהיה דומה לה במקצת והטילו עליה לשטוף ברוקולי באותה תקופה היה מדע המפלצות עדיין בחיתוליו, ואף אחד לא ידע שברוקולי פוגע במערכת העצבים של הדמפיטו גם הדמפיטו עצמה לא ידעה את זה, אבל היא למדה מהר מאוד שיותר פשוט לאכול את הכמויות העצומות של הברוקולי מאשר לשטוף אותן

ב־14 באפריל אכלה הדמפיטו יותר ברוקולי מהרגיל, והחלה לחוש סחרחורת. היא מיהרה לצאת החוצה כדי לנשום אוויר, ועמדה על החרטום כובד משקלה של הדמפיטו, יחד עם הטונות הרבות של הברוקולי שבחמש הקיבות שלה, היו יותר מדי עבור הטיטאניק ספינת הענק נשברה לשתיים והחלה לטבוע הדמפיטו לא ידעה על 1,500 הנוסעים שטבעו היא כלל לא ידעה שהיו נוסעים על הספינה. היא חשבה שכל הספינה מלאה בברוקולי לכן, כשהטיטאניק טבעה, הדמפיטו הלכה ברגל 640 קימ, עד היבשה הקרובה (בצעירותה היא למדה ללכת על המים, כשהייתה מתנדבת בקיבוץ על שפת הכינרת)

מים עם מלח על הפצעים

מזימת ההשכחה של הדמפיטו הגיעה לכלל שלמות בסוף שנות התשעים בסרט שעסק בטביעת הטיטאניק, והתיימר להיות נאמן למציאות ולדקדק בפרטים הקטנים, נמחק לחלוטין חלקה של הדמפיטו, ויוצרי הסרט אפילו לא טרחו להזכיר את העובדה שהיא הייתה על הסיפון הדמפיטו הציעה למפיקים לשחק בתפקיד עצמה, אבל אלה דחו את הצעתה, בטענה שהיא "לא עברות מסך, והקהל לא יוכל להזדהות איתה" הנחמה היחידה של הדמפיטו הייתה הכישלון הצורב של הסרט בקופות

דמפיטו

מזכרת מהתקופה הקומוניסטית
הקצרה של הדמפיטו. היא עזבה
כי היא החלה לחוש רעב

הדמפיטו ההילנדית, שהתפרסמה כשילד קטן אחד דחף לה אצבע לאוזן. הילד הפך לגיבור לאומי, אבל הדמפיטו לא שמעה עליו יותר

עוד אירוע שהדמפיטו היתה מעורבת בו, אולם עדיין מוקדם לדבר עליו, מסיבות שלא כאן המקום להסביר אותן.

למטה - מחזור בשלוש מערכות המתאר את האירוע באופן היתולי

ציפורן של הדמפיטו, שנשברה
בעת שניסתה למנוע את היווצרותו
של השבר הסורי־אפריקני.
הצלחתה, כמו שאנחנו יודעים,
הייתה חלקית בלבד.

ter nos. Uſem te. Reſponſorium.
tdentes io ſeph a lon ge
tur mutuo fra
tres dicen tes ecce ſompni
ator ue nit. Uſem te occidamus e um
et uideamus ſi proſint il li ſomp
nia ſua. umque uidiſſent ioſeph fratres
ſui quod a patre cunctis fratribus plus ama
retur oderant eum nec poterant ei quicquã

בחיפוש שנערך בביתה של הדמפיטו בזמן שהיא ירדה לקנות חלב, נמצא עותק במצב מצוין של המנון הדמפיטו. זהו שיר עתיק ומשעמם, הקורא לכל הדמפיטות הקיימות באשר הן, להתאחד, ולכתוב לעצמן המנון פחות מעצבן.

הוגינום

HOGINOM

גילתה לקולומבוס את אמריקה.

ספרד, 1492

השפעה מרחיקת לכת

יש אמנם מי שיתפלא למצוא את ההוגינום בחבורה המצומצמת של המפלצות ששינו את ההיסטוריה, אבל האמת היא שההוגינום היא מפלצת משפיעה למדי. למשל, בעצם העובדה שהוגינום נכללת בספר הזה היא קובעת שיהיו בו עשרים ואחת מפלצות, ולא עשרים. כמו שבוודאי היו בו אילו ההוגינום לא היתה כלולה בו. מכך אנו לומדים שההוגינום לא רק השפיעה על ההיסטוריה, אלא שהיא מהמפלצות הבודדות שהותירו את רישומן גם על כתיבת ההיסטוריה בכלל וההיסטוריה המפלצתית בפרט.

מפלצת אוהבת ספר

נכון יהיה לומר שההוגינום לא עשתה שום דבר ראוי לציון, אולם ההשפעה של השום דבר הזה היא עצומה. עד היום לא ידוע לנו על שום מחקר מדעי או חומר ספרותי שנכתבו על ההוגינום. אם נכתב חומר כזה, הרי שההוגינום אכלה אותו, כי ההוגינום אוכלת נייר, והרבה. למעשה, הנייר הוא כל מזונה. לפני שהמציאו את הנייר ההוגינום פשוט לא אכלה כלום ואמרו לכולם שהיא בדיאטה. כשהיא שמעה שסוף־סוף המציאו את הנייר בסין, היא נסעה לשם. זה לקח לה כמה מאות שנים להביא אותו למרכז אסיה ואחר־כך לאירופה, בגלל שהייתה תשושה אחרי אלפי שנות צום, והלכה לאט.

בני־האדם לא הבינו שהנייר מיועד לאכילה, והם השתמשו בו בעיקר לייצור מניפות, כתיבה וציור, עטיפת דגים ובניית סירים (ענף הסירים מנייר התמוטט כשאחד הסירים הראשונים נרטב, בטעות). ההוגינום נזקקה לכל פיסת נייר שמצאה, רק להתקיים. היא חיפשה נייר בנרות, וזאת הסיבה שלעתים קרובות כשהיא כבר מצאה קצת נייר, הוא נשרף לה.

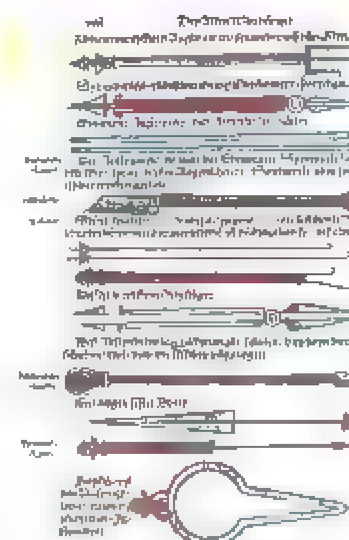
ההוגינום על המפה

יום אחד, בשנת 1492, הגיעה ההוגינום לחרפת רעב, ופרצה לבית בספרד. לשם נדדה בחיפושיה אחרי מזון. בבית היא מצאה כמה ניירות משובחים במיוחד, וזו היתה הארוחה הכי טובה שלה באותה השנה. היום אנחנו יודעים שבאותו בית התגורר איש בשם כריסטופר קולומבוס, שהפליג למחרת, בשלושה באוגוסט, כדי לחפש דרך קצרה להגיע למזרח הרחוק. בגלל שההוגינום אכלה את המפה הכי טובה שלו, נאלץ קולומבוס להשתמש במפה אחרת, לא כל־כך מדויקת, ובמקום להגיע למזרח הוא הגיע לאמריקה. הרבה ספרים נכתבו על הטעות הזאת של קולומבוס, אבל ההוגינום אכלה את כולם

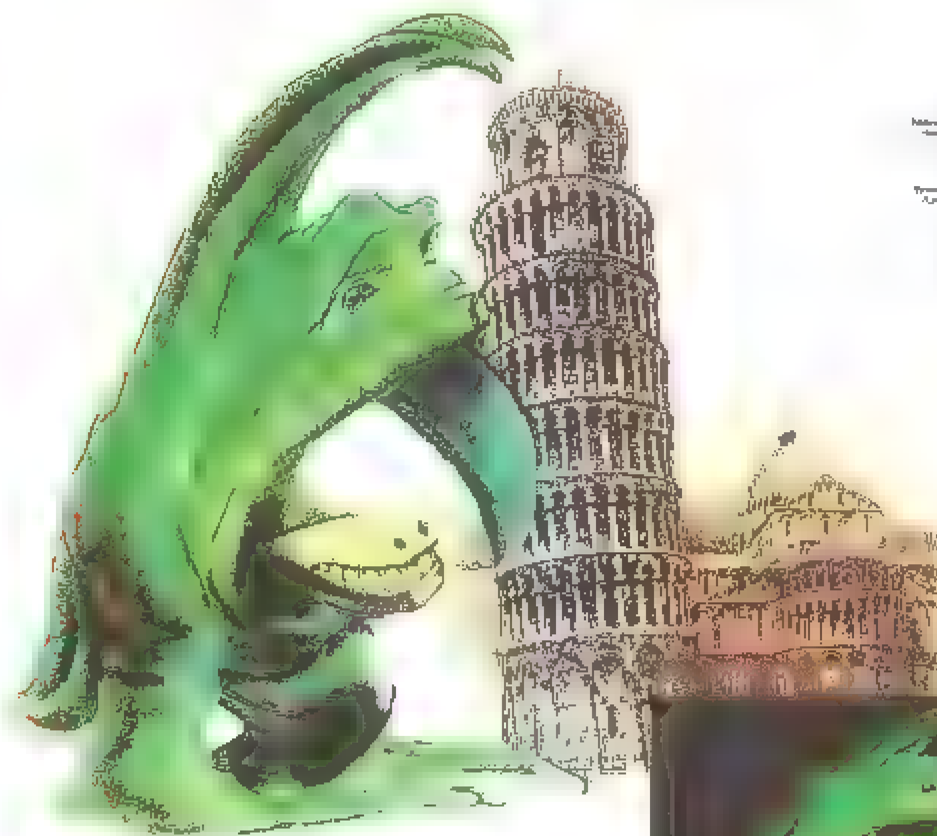

שני אנשים שמודים בהכנעה שהם לא יודעים שום דבר על ההיגינום, והם מוכנים לשלם את המחיר על כך.

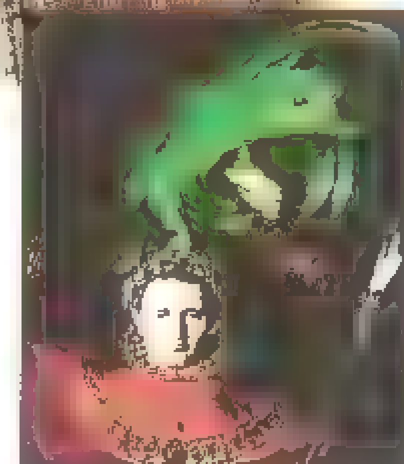

מכשירים מקצועיים לטיפול בשיני החלב של היגינום. מערכת כלים שלמה כזו נמצאה בחפירות שנערכו לפני טיפול שורש

ההיגינום מטר מעט את המגדל בפיזה, כדי שיהיה לה יותר נוח לגרד עליו את הגב

ציור שנמצא במוזיאון בדרום אפריקה יש הטוענים כי בחלק העליון שלו מתואר הוגינום אם כי הדמיון קליש למדי.

מפלצת ימית אגדית, בשם ציפילנלדה, שעל שמה נקראת ההיגינום

כמו עיתונים רבים אחרים, נאלץ גם השבועון "טיים" להתמודד עם התיאבון של ההוגינום: רבים מן העיתונים היו נאכלים על־ידה עוד לפני שהגיעו לקוראים. הפתרון של "טיים" היה מבריק: במשך שנים הופיעה בשער הגיליון, באופן קבוע, תמונה של ההוגינום, שהעדיפה לא לאכול את התמונה של עצמה, ונאלצה להסתפק ב"הארץ שלנו".

ויקושקו

VIKOSHKO

אימת הקיסר.

רוסיה, 1812

האמנם, אף אחד לא יודע!

אם תשאלו סתם אדם מן היישוב מי היא הויקושקו ומה היא עשתה, הוא יגיד לכם שאין דבר כזה שנקרא ויקושקו. אם תתעקשו ותנדנדו לו, הוא יגיד לכם שהוא לא יודע כלום. אם תענו אותו ותנסו להוציא ממנו בכוח כל מה שהוא יודע, הוא יגלה לכם מתחת לאיזו בלטה הוא מחביא את הדולרים. ככה זה, וזה לא בגלל שאף אחד לא יודע שום דבר על הויקושקו. הפוך הוא, כולם יודעים הכול על הויקושקו. אבל כולם גם יודעים שזה סוד ואסור לגלות עליה לאף אחד.

דגה דגים, קוראת וסורגת

זה לא שהיה לה אכפת לויקושקו מה יקרה במאבק בין המעצמות באירופה בתחילת המאה ה-19, או מה יהיה גורל הקיסרות של נפוליאון. כל מה שהויקושקו רצתה זה קצת שקט. כמו בכל בוקר, כך גם באותו בוקר של סוף יוני 1812, הגיעה הויקושקו אל נהר הנימן כדי לדוג דגים, לקרוא ספר ולסרוג גרביים מאצית. אבל באותו בוקר הופרה שלוותה של הויקושקו על-ידי 453 000 חיילים שהחליטו לחצות את הנהר בדיוק במקום הסריגה הקבוע שלה. אין צורך לומר שזה הכעיס אותה. אבל כשהחייל האחרון שעבר גם דרך לה על הזנב, הויקושקו גם איבדה עין אחת. וכל הגרב לא יצא לה טוב בגלל זה, היא כבר ... יצאו מכליה.

הויקושקו בעקבות נפוליאון

מסתבר שנפוליאון החליט לשכנע בכוח את הקיסר הרוסי לעזור לו במלחמתו בבריטניה, אבל הוא לא לקח בחשבון שתי עובדות הרות גורל:

א. החורף ברוסיה קשה מאוד, ולא בטוח שהצבא שלו יוכל לעמוד בו

ב. הויקושקו מאוד מאוד לא אוהבת שדורכים לה על הזנב

ברגע זה התחילה הויקושקו לרדוף אחרי הארמייה הגדולה של נפוליאון. נפוליאון ברח ממנה במהירות האפשרית, ומפקד הכוח הרוסי היה משוכנע שנפוליאון רודף אחריו. כשפלש נפוליאון למוסקבה הנטושה, כבר לא היה לו יותר לאן לברוח. אף אחד עוד לא הוכיח אמנם שהשריפה שפרצה במוסקבה ביום הפלישה קשורה לויקושקו, אבל, מצד שני, אף אחד גם לא הוכיח שהחורף הקשה הוא שהכריע את כוחותיו של נפוליאון. כשברח נפוליאון מרוסיה עם החיילים שנשארו לו, הוא עשה עיקוף גדול כדי לא לדרוך שוב, בטעות, על הזנב של הויקושקו.

שביעיית חברי מועדון
רויקושקו מנסה לשחזר
את הפגישה בין סטנלי
ללivingסטון.

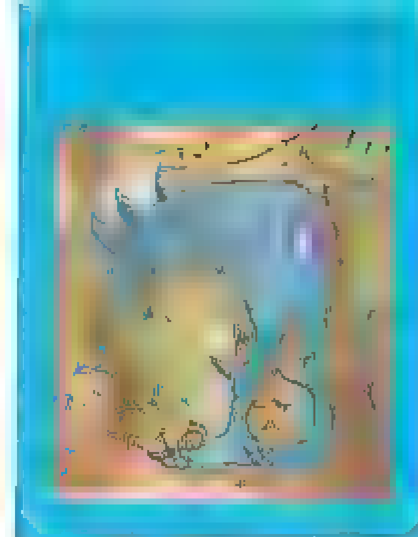
ברוב הציורים המתארים את הפגישה הידועה בין סיר הנרי מורטון סטנלי לבין ד"ר דייוויד ליווינגסטון באוג'יג'י, לא נראית הויקושקו הביישנית, אשר תיאמה את הפגישה בין השניים, משום שהיא מתחבאת מאחורי אחת הבקתות. בציור נדיר זה אפשר לראות את הויקושקו מציצה מן המחבוא, משום שחשבת לתומה שהצייר סיים כבר את עבודתו.

בבתים רבים ברחבי אירופה נהגו לתלות את הויקושקי במקום גבוה מספיק, כך שאף אחד לא ידרוך בטעות על זנבה.

3.14159	26535	89793	23846	26433	83279	50288	41971	69399	37510
58209	74944	59230	78164	06286	20899	86280	34825	34211	70679
82148	08651	32823	06647	09384	46095	50582	23172	53594	08128
48111	74502	84102	70193	85211	05559	64462	29489	54930	38196
44288	10975	66593	34461	28475	64823	37867	83165	27120	19091
45648	56692	34603	48610	45432	66482	13393	60726	02491	41273
72458	70066	06315	58817	48815	20920	96282	92540	91715	36436
78925	90360	01133	05305	48820	46652	13841	46951	94151	16094
33057	27036	57595	91953	09218	61173	81932	61179	31051	18548
07446	23799	62749	56735	18857	52724	89122	79381	83011	94912
98336	73362	44065	66430	86021	39494	63952	24737	19070	21798
60943	70277	05392	17176	29317	67523	84674	81846	76694	05132
00056	81271	45263	56082	77857	71342	75778	96091	73637	17872
14684	40901	22495	34301	46549	58537	10507	92279	68925	89235
42019	95611	21290	21960	86403	44181	59813	62977	47713	09960
51870	72113	49999	99837	29780	49951	05973	17328	16096	31859
50244	59455	34690	83026	42522	30825	33446	85035	26193	11881
71010	00313	78387	52886	58753	32083	81420	61717	76691	47303
59825	34904	28755	46873	11595	62863	88235	37875	93751	95778
18577	80532	17122	68066	13001	92787	66111	95909	21642	01989
38095	25720	10654	85863	27886	59361	53381	82796	82303	01952
03530	18529	68995	77362	25994	13891	24972	17752	83479	13151
55748	57242	45415	06959	50829	53311	68617	27855	88907	50983
81754	63746	49393	19255	06040	09277	01671	13900	98488	24012
85836	16035	63707	66010	47101	81942	95559	61989	46767	83744
94482	55379	77472	68471	04047	53464	62080	46684	25906	94912
93313	67702	89891	52104	75216	20569	66024	05803	81501	93511
25338	24300	35587	64024	74964	73263	91419	92726	04269	92279
67823	54781	63600	93417	21641	21992	45863	15030	28618	29745
55706	74983	85054	94588	58692	69956	90927	21079	75093	02955
32116	53449	87202	75596	02364	80665	49911	98818	34797	75356
63698	07426	54252	78625	51818	41757	46728	90977	77279	38000
81647	06001	61452	49192	17321	72147	72350	14144	19735	68548
16136	11573	52552	13347	57418	49468	43852	33239	07394	14333
45477	62416	86251	89835	69485	56209	92192	22184	27255	02542
56887	67179	04946	01653	46680	49886	27232	79178	60857	84383
82796	79766	81454	10095	38837	86360	95068	00642	25125	20511
73929	84896	08412	84886	26945	60424	19652	85022	21066	11863
06744	27862	20391	94945	04712	37137	86960	95636	43719	17287
46776	46575	73962	41389	08658	32645	99581	33904	78027	59009
94657	64078	95126	94683	98352	59570	98258	22620	52248	94077
26719	47826	84826	01476	99090	26401	36394	43745	53050	68203
49625	24517	49399	65143	14298	09190	65925	09372	21696	46151
57098	58387	41059	78859	59772	97549	89301	61753	92846	81382
68683	86894	27741	55991	85592	52459	53959	43104	99725	24680
84598	72736	44695	84865	38367	36222	62609	91246	08051	24388
43904	51244	13654	97627	80797	71569	14359	97700	12961	60894
41694	86855	58484	06353	42207	22258	28488	64815	84560	28506
01684	27394	52267	46767	88952	52138	52254	99546	66727	82398
64565	96116	35488	62305	77456	49803	55936	34568	17432	41125
15076	06947	94510	96596	09402	52288	79710	89314	56691	36867
22874	89405	60101	50330	86179	28680	92087	47609	17824	93858
90097	14909	67598	52613	65549	78189	31297	84821	68299	89487
22658	80485	75640	14270	47755	51323	79641	45152	37462	34364
54285	84447	95265	86782	10511	41354	73573	95231	13427	16610
21359	69536	23144	29524	84937	18711	01457	65403	59027	99344
03742	00731	05785	39062	19838	74478	08478	48968	33214	45713
86875	19435	06430	21845	31910	48481	00537	06146	80674	91927
81911	97939	95206	34196	63420	75444	06437	45123	71819	21799
98391	01591	95618	14675	14269	12397	48940	90718	64942	31961
56794	52080	95146	55022	52316	03881	93014	20937	62137	85595
66309	37787	08303	90697	92077	34672	21825	6259		

הויקושקו שימשה למעשה כמחוגה הראשונה בהיסטוריה (הרדיוס נמתח בין קצה הזנב שלה לבין האצבע האמצעית של האף). מספר עשרוני זה, עם 3089 ספרות אחרי הנקודה העשרונית, הוא היחס שבין קוטר המעגל להיקפו, ולא במקרה הוא גם היחס של הויקושקו אל ההורים שלה.

בתמונה:
הז'אנפוג כתבנית נוף מולדתה

ז'אנפּוֹג

JANPOG

גיבורה על ילדה קטנה.

צרפת. 1429

מעט מדי ומוקדם מדי

לאורך כל ההיסטוריה יצא לז'אנפוג שם של מפלצת שלא כדאי להיפגש איתה בסמטה חשוכה, כי היא יכולה להיתקל בך בטעות בחושך ולמחוץ אותך למוות. כשהחלו להיבנות ערים ומתוך הערים נוצרו סמטאות הוכח סופית שלא כדאי להיפגש עם הז'אנפוג בסמטה חשוכה, זאת מכיוון שהז'אנפוג מפחדת מסמטאות חשוכות, ולא נכנסת אליהן, ומי שירצה לפגוש אותה דווקא שם יכול לחכות לה לנצח, ולמות משיעמום. הז'אנפוג יכולה להאשים רק את עצמה בכך שהיא נשכחה מן ההיסטוריה למרות התרומה הבלתי-נשכחת שלה. נכון, גם האנושות עשתה לא מעט כדי שהז'אנפוג תישכח. אבל אף מפלצת לא יכולה לקוות להיכנס להיכלות התהילה של ההיסטוריה רק על-ידי כך שהיא תפחיד ילדה קטנה

מלחמה ארוכה ומיטה קצרה

לילדה הקטנה הזו קראו ז'ן, והיא גדלה בכפר קטן בשם ארק, בצרפת, בתחילת המאה ה-15 באותו זמן התנהלה בצרפת מלחמה ארוכה, שיותר מאוחר, לאחר שהיא נגמרה, קראו לה מלחמת מאה השנים, בגלל שהיא נמשכה מאה ועשרים שנה אבל כשהז'אנפוג הפחידה את ז'ן, זו היתה בקושי מלחמת שמונים השנה

לילה אחד, כשז'ן הלכה לישון, אמא שלה אמרה לה לילה טוב, והסבירה לה שלא צריך לפחד מהחושך ושמפלצות יש רק באגדות (כן באותם ימים האמינו בני-האדם. וגם הצרפתים באמת יבתמים שמפלצות יש רק באגדות). כשז'ן נשארה לבד יצאה הז'אנפוג מתחת למיטה שלה, כי לא היה לה שם כל-כך נוח ז'ן נבהלה מאוד, גם בגלל שזה היה מבהיל, וגם בגלל שהיא הבינה שהיא לא יכולה לסמוך על אף אחד, אפילו לא על אמא שלה

ז'ן - גיבורה כפויית טובה

מאותו הלילה היו לז'ן הקטנה סיוטים וחלומות מוזרים, ופעם אחת, לאחר כמה שנים, היא אפילו חלמה שאלוהים אומר לה ללכת ולעזור למי שעתיד להיות המלך הצרפתי, במלחמה שלו נגד האנגלים ז'ן, שהייתה אז בת 16, אכן עזרה לשארל השביעי להיות למלך ולנצח את האנגלים, וכך הפכה לגיבורה של הצרפתים שאהבו אותה מאוד האנגלים, אגב, פחות אהבו אותה, ולכן הם תפסו אותה והוציאו אותה להורג עדים שהיו במקום מספרים שמילותיה האחרונות של ז'ן היו "יתזכרו אותי תשכחו את הז'אנפוג"

בול מיוחד תנושא את דיוקן
הז'אנפוג. הבול לא הידפס
לבסוף, משום שהמעצב שכח
לכתוב עליו מהו ערכו הנקוב

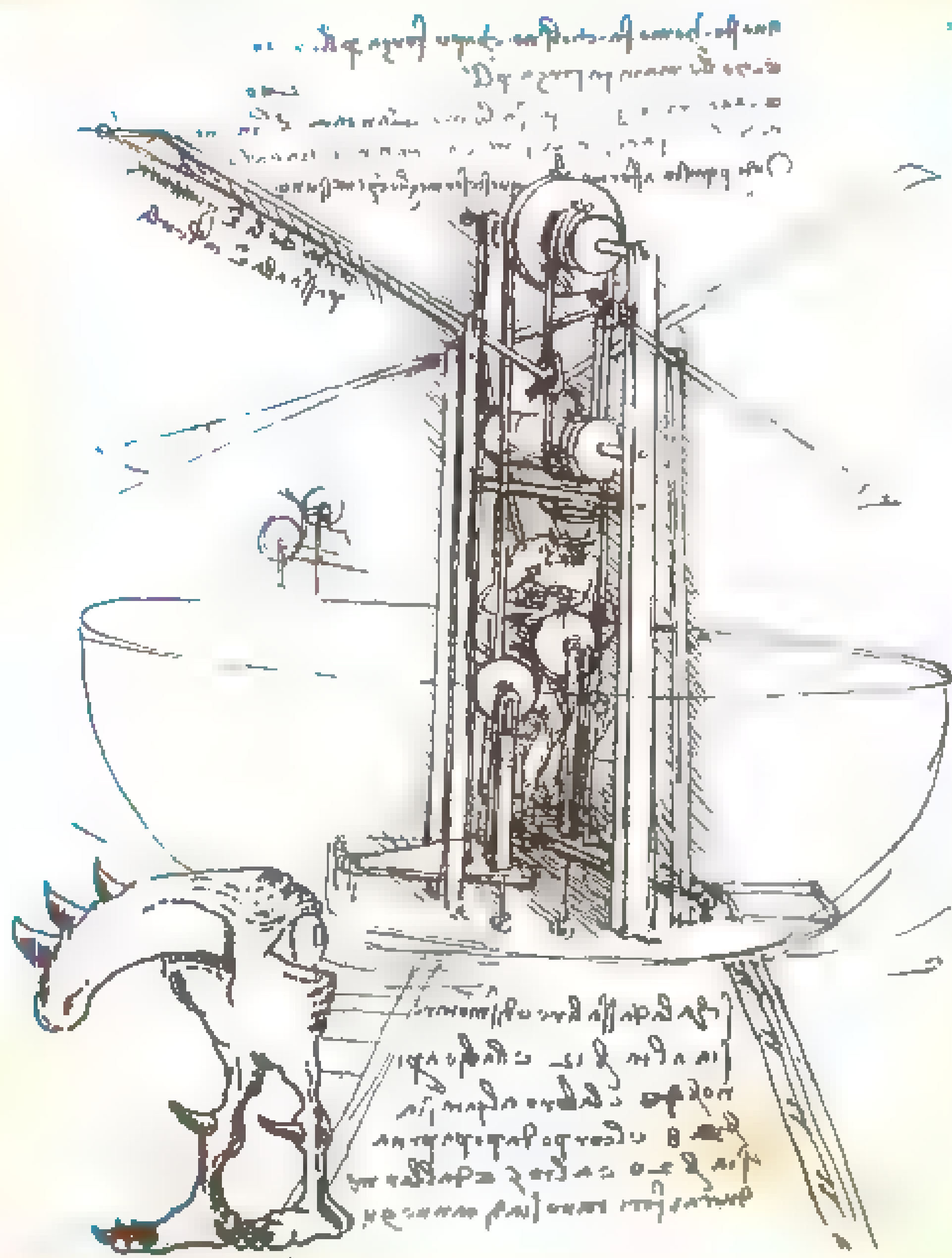
ז'אנפוג ירוקה,
שצבער את
עצמד בצבעי
רסוואה

ארבעת הכרכים של
האנציקלופדיה של החרקים
המעופפים בחצי הכדור הצפוני,
עליהם עומדת הז'אנפוג כשהיא
רוצה שלא יסתירו לה.

הז'אנפוג הקדמונית, שעליה
נכתב הסיפור "היצור שלא היה"
מאיחר יותר הז'אנפוג עשתה
אמבטיה, והסיפור נמחק

בתעודה זו מופיע רישום, שאפשר להתייחס אליו בטעות כאל ז'אנפוג, אולם אין הדבר כך. למעשה מדובר בתעודה של ליאונרדו דה וינצ'י, מן המאה ה־15. ליאונרדו כתב ביד שמאל, ולכן נהג לכתוב הכול הפוך. גם את הז'אנפוג שצייר כאן הוא צייר הפוך, ולכן זוהי אינה ז'אנפוג, אלא גופנאז'.

בתמונה:
החנדיז בביקור נימוסין ברומא

חנדיז

XANDIZ

אחרי קורטז באש ובמים.

מקסיקו, 1519

חוסר זהירות

בניגוד לרוב המפלצות, החנדיז אף פעם לא חיפשה תהילת עולם. נהפוך הוא, היא הייתה ביישנית, ותמיד העדיפה שלא ישימו לב שהיא קיימת. ולכן היא תמיד הלכה בשקט בשקט על קצות האצבעות. בגלל זה החנדיז לא הייתה כל־כך יציבה, ויום אחד, בשנת 1519, כשטיילה לאורך החוף המזרחי של מקסיקו, היא דרכה בטעות על סרטן, איבדה את שיווי משקלה, ונפלה. רק כאשר קמה היא גילתה שמחצה אחת־עשרה ספינות שעגנו על החוף. מרוב בהלה, החנדיז שרפה את הספינות כדי להשמיד את הראיות.

אלה היו הספינות של הרנן קורטז, ספרדי שעמד בראש משלחת שהגיעה למקסיקו כדי לכבוש אותה. אף אחד לא ידע שהחנדיז שרפה את הספינות. יש כאלה שחושבים עד היום שקורטז עצמו שרף אותן כדי להכריח את החיילים שלו להמשיך איתו בכיבוש מקסיקו, ולהבהיר להם שאין דרך חזרה.

הדרך להתנצלות

החנדיז הרגישה נורא לא נעים מכל העניין, ורצתה להתנצל בפני קורטז. אבל הוא כבר יצא לכבוש את טנוצ'טיטלן, בירת האימפריה האצטקית. בגלל שהיה לה חשוב מאוד לבקש ממנו סליחה, וגם בגלל שלא היה לה משהו יותר טוב לעשות, יצאה החנדיז בעקבות קורטז. לקורטז היו רק 1 500 לוחמים, ולא היה לו מושג איך לכבוש את טנוצ'טיטלן. אפילו כשהגיע כבר קרוב מאוד לעיר, הוא גם לא הבחין בחנדיז שהלכה אחריו וניסתה להשיג אותו, כי היא הלכה על קצות האצבעות, כרגיל.

כשמונטסומה ראה את החנדיז

ממש כשעמד קורטז מול שערי העיר, הצליחה החנדיז להשיג אותו. אז ראה את שניהם מונטסומה, שליט האימפריה האצטקית. כשמונטסומה ראה את החנדיז הוא היה בטוח שהיא האל האצטקי קואצלקוטל, שדומה לחנדיז, אבל בלי משקפיים. באותו זמן מונטסומה לא הרכיב משקפיים, ולכן הוא פתח את שערי העיר כדי לערוך קבלת פנים מכובדת לאל שלו. קורטז ניצל את המצב, נכנס לטנוצ'טיטלן וכבש אותה.

החנדיז הביישנית ברחה משם מייד, על קצות האצבעות. מאז אף אחד לא ראה את החנדיז ולא שמע עליה. וכולם יודעים רק שמונטסומה נתן לקורטז להיכנס לטנוצ'טיטלן בגלל שחשב שהוא ראה את האל שלו. וכך נחרבה האימפריה האצטקית הגדולה

חנדיז

במאה התשיעית נהוג לראשונה יום החנדיז,
בו נערך קרב גרזינים בין שני מתמודדים, לזכר
הקרב המפורסם בין ג'ורג' לחנדיז. המנצח
ביד זוכה בגרזן של יריבו
ובזכות להשתתף בקרב
בשנה הבאה

בגלל שהחנדיז הייתה תמיד
ביישנית, כמעט ואין בנמצא
תיעוד שלה. המקרים
הבודדים בהם מתועדת
החנדיז הם כאשר היא
נקלעה בטעות לאירוע חשוב,
ונקלטה במקרה בעדשת
המצלמה או בעטו
של הצייר

בשנות השמונים פרץ ויכוח בין
שני מדענים במזרח־התיכון. אחד
מהם האמין שאפשר להאיר את
כל רמת־גן באנרגיה הדרושה לנורת ליבון אחת, והשני האמין שהראשון
אידיוט. החנדיז לא התערבה בוויכוח, ובכך הבריעה אותו למעשה.
בתמונה: עורכי־דינם של שני המדענים מנסים להגיע לפשרה

שיחזור קרב ג'ורג'
והחנדיז. החנדיז
לא הופיעה
לשיחזור ממש
כשם שלא הופיעה
לקרב עצמו

The acompte of

מכתב מרגש ומיוחד, בשפה שאף אחד לא מבין, המיוחס לחנדיז, בו היא קוראת לאחוה, שלום ואהבה
בין כל העמים. המכתב התגלה כזיוף.

בתמונה
הטיסלור ברגע של יציבות

טִיסְלוֹר

TISLOR

הזיזה את אצבע אלוהים.

רומא. תחילת המאה ה-15

סוגיות מסובכות בחקר הטיסלור

אם צריך להגדיר את הטיסלור במשפט אחד, המשפט הזה חייב להיות ארוך מאוד עד כדי כך ארוך שכדאי לחלק אותו לכמה משפטים קצרים, כדי שיהיה נוח יותר להבין אותו אולם אז זה כבר לא יהיה משפט אחד מה עושים? לחוקרים אין תשובה טובה על כך, אבל יש להם כמה תשובות רעות, וגם זה משהו

חוקרים שחושבים שהם יודעים הכול על נפשה של הטיסלור, בטוחים שמה שמניע אותה הוא חוסר ביטחון עצמי ורגשי נחיתות, אבל הם לא בטוחים שהם צודקים חוקרים אחרים, שיודעים הכול באופן כללי טוענים שהחוקרים שלא בטוחים שהם צודקים לא יודעים שום דבר, וזה בכלל לא מעניין מה הם אומרים לאחרונה יש גם חוקרים שיודעים הכול על הוויכוח בין החוקרים הראשונים לבין החוקרים האחרים, וחושבים שזה נורא מעניין לחקור את הוויכוח הזה

הטיסלור עובדת תחת מיכלאנג׳לו

אף אחד לא זוכר שום דבר ממה שעשתה הטיסלור לכל אורך ההיסטוריה אולם במיוחד לא זוכרים את החלק שיש לה בתולדות האמנות האירופית בתחילת המאה ה־15 הזמין האפיפיור יוליוס השני את הצייר מיכלאנג׳לו, כדי שיצייר על התקרה של בית התפילה שלו, שנקרא הקפלה הסיקסטינית. מיכלאנג׳לו הגיע במיוחד מפירנצה לרומא והתחיל להכין את הצבעים ואת כלי העבודה שלו, אולם אז הוא נזכר ששכח להביא סולם למזלו הזדמנה למקום טיסלור, שהגיעה לרומא לחופשה הטיסלור הציעה את עזרתה, ובמשך ארבע שנים עמד מיכלאנג׳לו על הטיסלור וצייר את התקרה של הקאפלה הסיקסטינית

לבריאות האדם

בחלק מהציור, שנקרא בריאת האדם, ניכרת ההשפעה של הטיסלור: מיכלאנג׳לו התכוון לצייר את אלוהים נוגע באצבעו, בקצה האצבע של האדם אבל, בדיוק כשהגיע לנקודה הזו בציור, הטיסלור התעטשה, כי יום לפני זה היא יצאה מהבית בלי סוודר, והזיזה קצת את מיכלאנג׳לו ובגלל זה האצבעות בציור לא נוגעות זו בזו, אלא רק כמעט

הרבה ספרים נכתבו מאז על גדולתו של הצייר בגלל הרווח הקטן הזה, ואפילו לא מילה אחת נאמרה על השפעתה של הטיסלור, ששכבה שבוע במיטה עם חום ושתתה תה עם לימון, וזה למרות שהטיסלור, כידוע, שונאת לימון

הטיסלור שרוליכה את התרלוכה הגדולה
להצלת התילעים הצרובית, שנערכה בפראג
בתחילת המאה שעברה.

הטיסלור מסתלקת ברגע האחרון מזירת האירוע,
כררגלה, רגע לפני שמבוצעים בה פשעים נגד
ראנושות.

אם מחזיקים את הידיים בצירה
בדייק כזאת במשך יותר משעתיים,
הן עלולות לכאוב. צללית הטיסליר
ברקע - לצורך המחשה

לוחם קוטמברי
בורח מפיל קטן
הקוטמברים האמינו
שמגן עגול עם ציור של
טיסלור היא יעיל יותר ממגן
אליפטי עם ציור של נידיס (ע״ע).

Di nos quasi pilas homines habent

Optimum est pati, quod emendare non possis

Cuiusvis hominis est errare, nullius, nisi insipientis, in errore perseverare

a est vita, si plena est

מסמך יקר ערך זה כולל כמה קטעים מקריים מתוך שיר ילדים יפני המספר על נשמות של שתי ציפורים. המאייר של המהדורה הלטינית השליך את עבודתו לפח, לאחר שהתברר לו שטעה כשחשב שמדובר בנשמות של שתי טיסלורים

בתמונה:
הרופא מפגין אמון-בלתי מסויג
ברופא שלה

יוכטי

YOCHTI

לא השתתפה בפלישה לנורמנדי.

צרפת. 1944

נסיעה במצוות הרופא

עוד כשהייתה היוכטי קטנה - בערך בגודל של נידיס בינונית - התחילו אצלה בעיות ברגליים. בראשית שנות האו בעים של המאה העשרים היא עברה לגור באירופה. החוקרים עדיין לא הגיעו למסקנה ברורה בשאלה איפה גרה היוכטי לפני שעברה לאירופה, אבל ככל הנראה היא גרה בבית. המעבר לאירופה היה במצוות הרופא שלה. הוא אמר לה שבתעלה האנגלית יש סוג מסוים של אצות שיכולות להקל על הבעיות שיש לה ברגליים (למזלה של היוכטי לא היו לה אף פעם יותר משש רגליים), והיא האמינה לו

הטיפול בעיצומו

היוכטי כבר הייתה אז הרבה יותר גדולה. היא הייתה עדיין פחות או יותר, בגודל של נידיס בינונית, אבל הנידיס הבינונית גדלה בהרבה מאז שהיוכטי הייתה קטנה. היוכטי לא התעניינה במלחמת העולם השנייה שהתחוללה באותו זמן. היא ישבה לה על החוף ליד העיר קאלה, עם הרגליים במים והמשיכה להאמין לרופא שלה. העיר קאלה שוכנת בצד הצרפתי של התעלה, שהאנגלים קוראים לה התעלה האנגלית, כי הם מאמינים שהיא שלהם, והצרפתים קוראים לה תעלת לה־מאנש - תעלת השרוול - כי הם מאמינים שהיא דומה לשרוול. מאז ומתמיד נחלקו האנגלים והצרפתים באמונותיהם

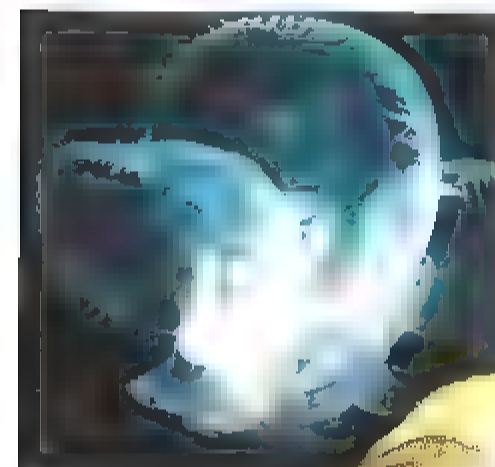
הטיפול נכשל

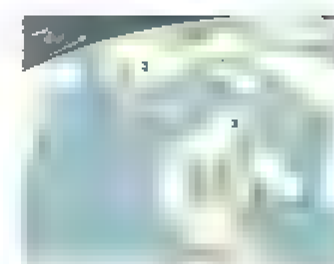
באחד הימים, ליתר דיוק ב־6 ביוני של שנת 1944, רבצה לה היוכטי כרגיל על החוף, והתחילה לחשוד שאולי הרופא שלה בכלל לא יודע איפה זה התעלה האנגלית. ממש אז הגיע לשם בדרך הים מכיוון אנגליה כוח ענק של ספינות עם 150 000 חיילים. אלה היו כוחות בעלות־הברית שהתכוונו לנחות ליד קאלה ולשחרר את צרפת ואת אירופה כולה מהכיבוש הגרמני. אבל כשראו את היוכטי הם חשדו שזהו פיתוח צבאי חדש של הגרמנים, ומיד הם הפליגו מערבה, כדי לנחות בחופים של חבל נורמנדי

הגרמנים, שחיכו לפלישה של בעלות־הברית, יצאו לצאת לנורמנדי ולהילחם בפולשים. אבל אז הם קיבלו דיווח מוזר על החוף ליד קאלה יש משהו שנראה כמו פיתוח צבאי חדש של בעלות־הברית. הגרמנים הבינו מזה שהפלישה לנורמנדי היא רק הטעיה, והפלישה האמיתית תהיה בחופי קאלה. כך הצליחו כוחות בעלות־הברית, בראשות אנגליה וארצות־הברית, לפלוש לאירופה דרך חופי נורמנדי ולשחרר אותה מהכיבוש הגרמני. מבחינת היוכטי הסיפור היה הרבה פחות מוצלח. היא אמנם עזרה לשחרר את אירופה מהכיבוש, אבל הרגליים שלה לא החלימו, וגרוע מזה - הן נרטבו

לאחר סיום מלחמת העולם השנייה יצא צוות מחקר לתעלה האנגלית כדי למצוא הוכחות למעורבית של הייכטי בפלישה של בעלות־הברית. אלה רק חלק מהממצאים.

בתמונה זו משורטטת בבירור הרשפעה של היוכטי על תנודת היבשית, אשר עיצבה את כדור הארץ לכדי הצורה שאנו מכירים כיום. הקו האדום מסמל את הדרך שעשתה הייכטי מאז ועד היום. את הדרך הזו היא עשתה לבד, והיא הגיעה למה שהגיעה בכוחות עצמה

במאה ה־12 ערך הארכיטקט בונאנו פיזאנו מדידות ליוכטי, כדי לבנות על־פיה את מגדל הפעמונים לקתדרלה של העיר פיזה. בסופו של דבר בחר בונאנו בדגם אחר, יפה יותר אבל יציב פחות.

כשנמצאה מניפת המזלות, לרגלי הפירמידות בלוכסור, נשלח שליח שיביא אותה למקום מבטחים. בדרך הוא איבד את אחת מזרועות המניפה, וכך קרה שכולנו מכירים היום רק 12 מזלות, ואף אחד לא זוכר את המזל ה־13, מזל יוכטי.

אותי דבר בחתך רוחב

צילום אמיתי של רפרודוקציה שנעשתה לפי העתק נאמן למקור של עותק פקסימיליה, כפי שהודפס על לוח שנה של התאחדות רופאי השיניים ומשכפלי המפתחות בחבל אונטאריו. המסמך המקורי חושף פרטים מפתיעים על המעורבות של היוכטי במהפיכה התעשייתית. מהעותק שלפנינו, שהוא היחיד שידוע לנו, קשה להבין משהו, אבל אין ספק שהוא מרשים ומעורר כבוד.

בתמונה:
הכרטישה רואה

כַּרְטִישָׁה

CARTISHA

מניחת היסודות לשער הניצחון,

ברצלונה, 1999

הכרטישה מאחרת את הרכבת

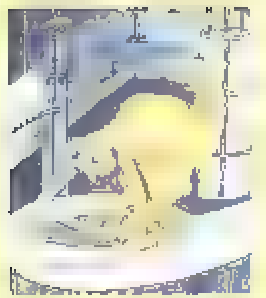
העובדה שהכרטישה מופיעה בספר הזה, היא מזל של השנייה האחרונה. או נס של רדקר התשעים ושלוש. חייה של הכרטישה התנהלו תמיד במקביל לאירועים החשובים, ואף פעם לא פגשו בהם. היא רצתה לקחת חלק במה שקורה בעולם לשנות, להשפיע, אבל זה לא יצא. כל המפלצות סביבה השאירו את חותמן בצורה זו או אחרת, ורק היא לא הייתה שותפה לשום אירוע היסטורי. במשך מאות שנים היא התנחמה בעובדה שההיסטוריה לא זוכרת גם את המפלצות שכן השפיעו עליה. אבל בסוף שנות התשעים של המאה העשרים הכרטישה שמעה שעומד לצאת ספר שיספר כיצד השפיעו מפלצות שונות על ההיסטוריה של העולם. היא ידעה שהיא לא תהיה בין המפלצות שיופיעו בספר. זה העציב אותה מאוד

בדרך לתואר משולש

מה שהשכיח ממנה מעט את העצב הייתה הצלחה של קבוצת הכדורגל שלה, מנצ'סטר יונייטד. ההזדהות של הכרטישה עם הקבוצה הייתה מוחלטת. היא הייתה מוכנה להישאר מפלצת אלמונית וחסרת השפעה אם יונייטד תזכה בסוף עונת 1999 בתואר המשולש: אליפות הליגה האנגלית, הגביע האנגלי וגביע אירופה לאלופות. והתואר הזה היה קרוב. היונייטד גבר על ארסנל במאבק על האליפות, ניצחה את ניוקאסל בגמר הגביע האנגלי, והגיעה לגמר גביע אירופה לאלופות, מול ביירן מינכן, אלופת גרמניה. הכרטישה לא הלכה בדרך-כלל למשחקים, והעדיפה לראות אותם בטלוויזיה, כי התביישה במראה שלה המפלצתי משהו. הפעם, לגמר גביע האלופות, החליטה שהיא הולכת. היא חייבת להיות שם כשזה קורה

השיפוע שהשפיע

ב-26 במאי היא הגיעה, יחד עם עוד 90 000 צופים, לאיצטדיון "קמפ נואו" בברצלונה, והתיישבה מאחורי השער של פיטר שמייכל, השוער של מנצ'סטר. אבל היא התיישבה לא כל-כך בזהירות, ובגלל המשקל הכבד שלה, המגרש קיבל קצת זווית לכיוון שלה. לרוע המזל, השיפוע הקל של המגרש גרם לביירן מינכן להבקיע שער מבעיטה חופשית כבר בדקה השישית במחצית. הכרטישה עברה לשבת מאחורי השער השני, כי האוהדים שהיו לידה כל הזמן צחקו עליה וכינו אותה "מפלצת" גם שהיא לא אוהבת. השיפוע במגרש התאזן והתוצאה לא השתנתה. בדקה התשעים התוצאה הייתה עדיין 1:0 לביירן. אוהדים התייאשו וקמו ללכת, מאוכזבת. שחקני ההגנה של ביירן, שהגנו על השער הרחוק, ראו לפתע את הכרטישה עומדת ונכנסו להלם. עד שהם התאוששו מהבהלה, הם ספגו שני שערים תוך שתי דקות. מנצ'סטר יונייטד זכתה בגביע אירופה ובתואר המשולש. במשחק הדרמטי, הכרטישה זכתה במקום של כבוד בין המפלצות שהשפיעו על ההיסטוריה

כרטישה

חוקרים רבים עוסקים עדיין בשאלה מה עושה הכרטישר בפינת התמונה המופיעה כאן, למרות שחוקרים אחרים טוענים שהרבר יותר מעניין לדעת מה נמצא מאחורי הכרטישה בפינת התמונה.

כלי נחושת שנמצאו בחפירות שנערכו בדיוק במקום שבו הכרטישר לא הייתה אף פעם

כשהכרטישה שמעה שהקינצה (עיין ערך) לא יצאה ברגע האחרון למסע המפורסם שלה לירח, היא מיהרה לפרסם תמונות מפוברקות של עצמה, בהן היא נראית כאילו היא הייתה שם במקום הקינצה. אבל התרמית התגלתה, כי הכרטישר צירפה גם תמונה המראה, כביכול, איך נראה כדור הארץ במבט מהירח (העיגול למעלה מימין)

התגלות השד רכחיל.
עוד דוגמה לאירוע שלא התרחש, ולכרטישה לא היה שום קשר אליו.

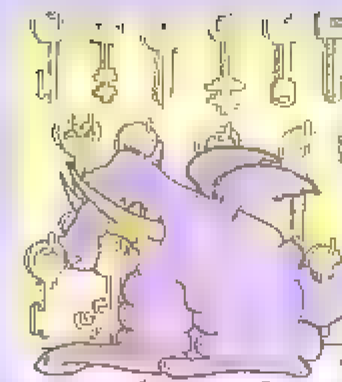
בגלל התיסכול לא הצליחה הכרטישה לשמור תמיד על איזון. זו תמונה נדירה של הכרטישה כשהיא מאוזנת

במסגרת ניסיונותיה החוזרים ונשנים והבלתי־נלאים להיכנס להיסטוריה בכל מחיר, לא בחלה הכרטישה בשום אמצעי. במקרה שלפנינו מדובר בתעודה אשר זייפה הכרטישה באמצעות תוכנה גרפית משוכללת. התעודה באה להוכיח כביכול, כי הכרטישה עומדת במרכז תורת הקבלה היהודית.

בתמונה:
הלריטוט מתעלמת מהנעשה סביבה

לריטוט

LARITUT

השכנה של ממציא הגלגל.

כדור הארץ, מזמן

כך מתגלגלת תהילת עולם

רק לא מזמן, לפני כמה אלפי שנים, הלריטוט הייתה גיבורת היום, מגלצת רעשור המאה, המיליונים. עכשיו אף אחד לא שומע עליה. מיליארדים של אנשים נוסעים מדי יום במכוניות, ברכבות, רוכבים על אופניים. כל אלה ועוד רבים אחרים היו מריעים ללריטוט בכל מקום אם רק היו יודעים איזה חוב רם חייבים לה. טוב, הלריטוט אמנם לא בדיוק המציאה את הגלגל, אבל יש לה חלק בעניין הזה. היא הייתה שם כשהמציאו אותו.

ניסה לרמציא את הגלגל

זה היה לפני הרבה אלפים של שנים. אף אחד לא יודע בדיוק מתי, כי זה היה לפני ההיסטוריה, זאת אומרת לפני שמישהו חשב שזה חשוב לספר מה קרה. לא ברור גם בדיוק איפה זה קרה, אבל סביר להניח שזה היה באיזה שהוא מקום על פני כדור הארץ. הלריטוט גרה בכפר קטן ומבודד, והחיים בו היו משעממים מאוד. מרוב שיעמום החליט אחד השכנים של הלריטוט להמציא את הגלגל. הוא לקח לוח אבן גדול וסיתת איתו חודשים ורבים גבית, בשעות הפנאי שלו, עד שהצליח ליצור ריבוע מדויק. היה לו, לשכן, רעיון. באמצע הריבוע הוא קדח חור, ובתוך החור הוא השחיל מקל, ששימש בתור ציר. הרעיון היה שאם דוחפים את הציר, כשהלוח מאונך לרצפה, הלוח מסתובב סביב עצמו, ומסוגל לשאת משקל כבד.

הלריטוט נותנת גב לשכן שלה

הרעיון נשמע טוב, אבל בפועל זה לא עבד. אז השכן של הלריטוט זרק את הגלגל המרובע שלו בחצר, וקיווה שיום אחד הוא יתפנה לשכלל את ההמצאה שלו. באותו זמן הלריטוט הייתה קצת בדיכאון. היא בדיוק נפרדה מהחבר שלה, והרגישה נורא בודדה, כי לא היה מי שיגרד לה בגב. כדי לא להיות לבד, היא הלכה לבקר את השכן שלה, אבל הוא לא היה בבית. בחצר שלו היא הבחינה בגלגל שהמציא, ומייד הבינה שהיא מצאה את הפתרון לבעייה שלה. היא לקחה את הגלגל הביתה, וגירדה איתו את הגב בכל פעם שגירד לה הגב. ובכל פעם שהיה לה סתם לא נעים, כי כבר גירדה את הגב עם הגלגל עד ששחקה אותו לגמרי וכל הפינות שלו התעגלו, והגלגל המרובע של השכן שלה הפך לעגול.

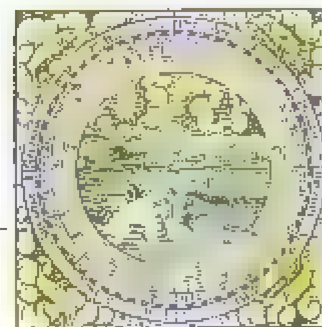
כשהשכן שלה יצא לפנסיה והיה לו זמן פנוי, הוא לא מצא את הגלגל. הוא שאל את הלריטוט אם היא ראתה במקרה את הגלגל שלו, והלריטוט, מבוישת, החזירה לו את הגלגל, שכבר היה שחוק מאוד ועגול מאוד. כך המציא השכן של הלריטוט את הגלגל העגול, שהוא פיתוח של הגלגל המרובע, אבי הגלגלים.

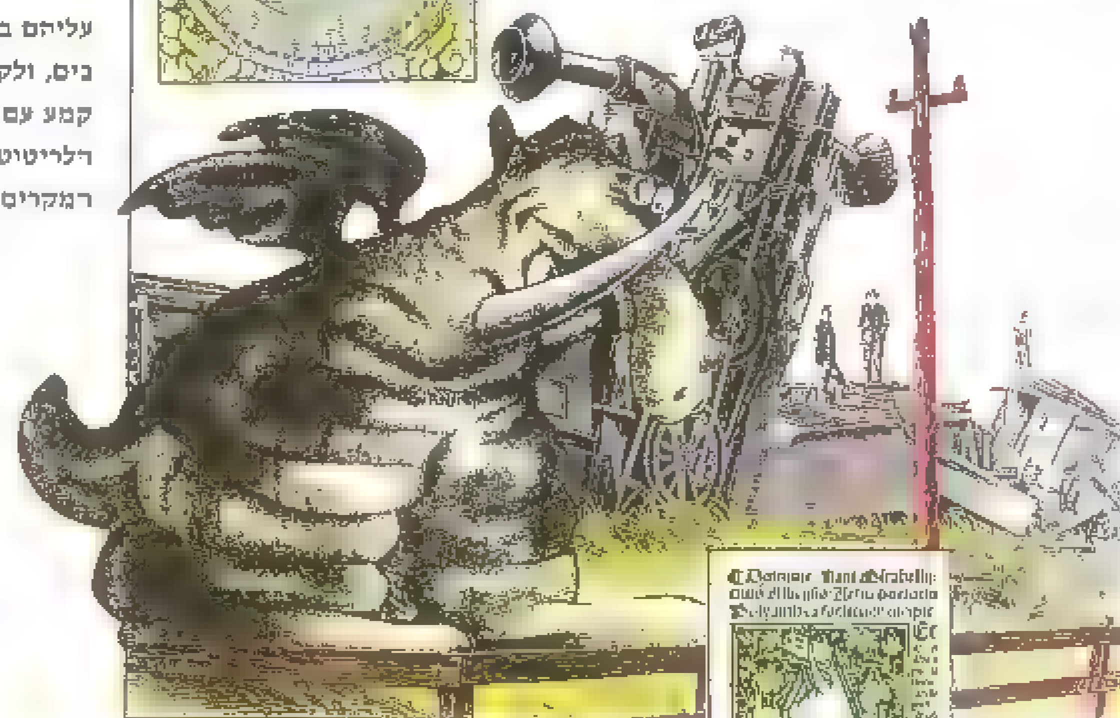

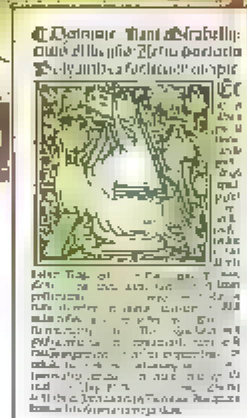
תרנגולת שלקתה בשפעת הלריטוט, אשר השמידה 70% מאוכלוסיית העופות באסיה

מספר חוקרים קושרים את שמה של הלריטוט בתאונת הרכבת הגדולה באוקלהומה בשנת 1864, אולם אין שום עדויות המוכיחות זאת. התמונה המופיעה כאן אינה מוכיחה דבר, כי היא מזויפת.

יורדי הים הסקנדינבים האמינו מאז ומתמיד שהלריטוט תשמור עליהם במסעותיהם בים, ולקחו איתם קמע עם דמותה של הלריטוט, אבל ברוב המקרים איבדו אותו.
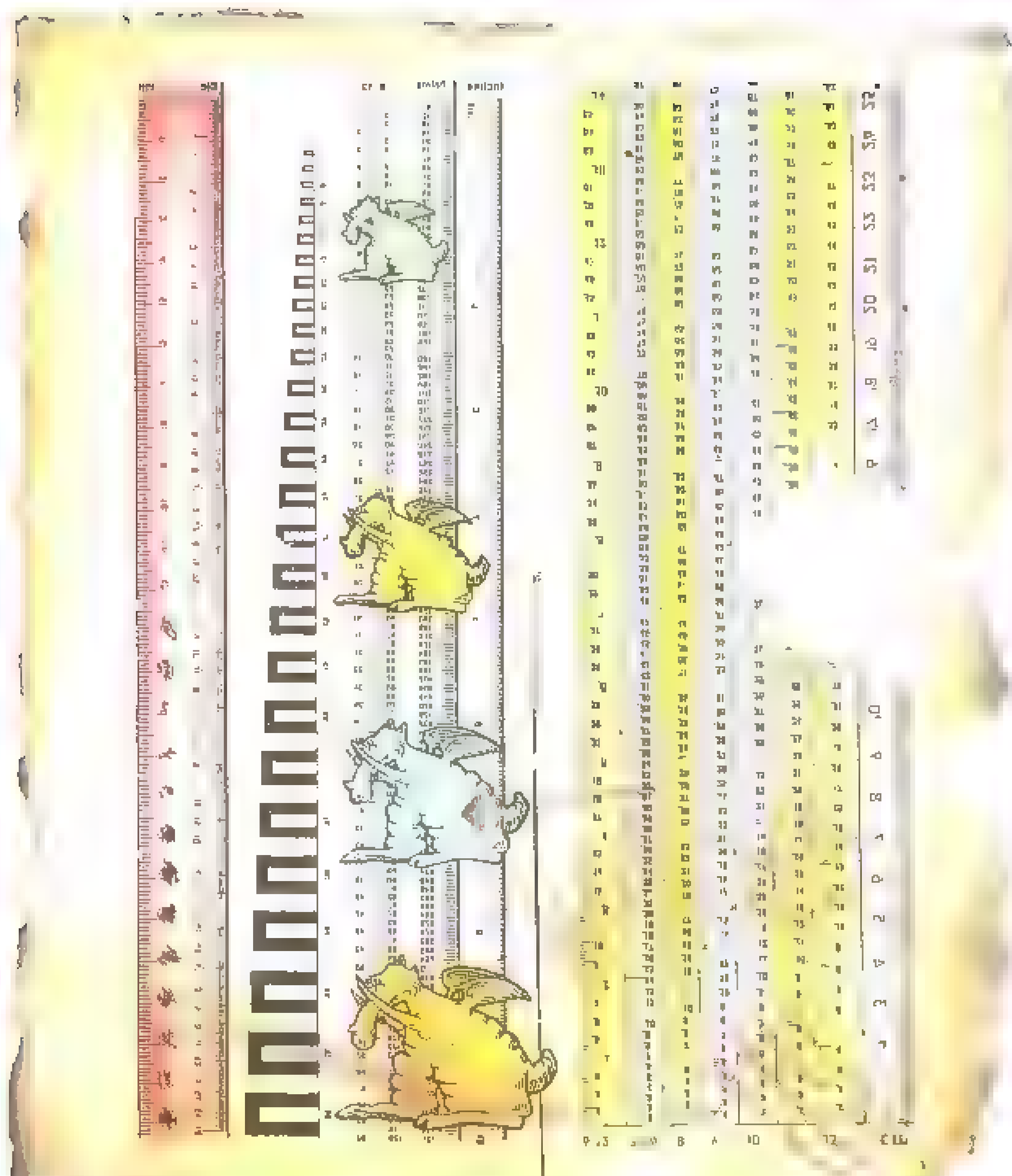

דף מתוך ספר תפילות של נזיר פרנציסקני מהמאה ה־16 זהו שיר הלל לאלוהים, מוריד הגשם, עוקר הרים וטוחנם זה בזה ובורא הלריטוט

תושבי האי היווני פסיפוסופילוס מאמינים כי איקארוס ודדלוס בנו את הכנפיים שלהם בהשראת הכנפיים של הלריטוט. בכל שנה נערך שם פסטיבל הכנפיים (בתמונה). והלריטוט מוזמנת כאורחת הכבוד, אבל היא אף פעם לא באה, כי יש לה התחייבויות קודמות

התעודה המופיעה כאן נמצאה במגרה בתוך ארונית קטנה (סיבית בציפוי פורמייקה, חזית מעץ מלא). התעודה מוכיחה כי יש לבחון את פעולותיה של הלריטוט בפרספקטיבה היסטורית, וכמה שמסתכלים על הלריטוט מרחוק יותר, היא נראית קטנה יותר.

בתמונה:
המיונד מגיעה לגשר
כדי לעבור אותו

MAYONED

מבחינה בין טוב לרע.

גן עדן, בערך 3760 לפנה"ס

כשאלוהים ברא את המיונד

בסוף היום החמישי, אחרי שאמר אלורים כי טוב, הוא ראר שנשארו לו עוד קצת חומרים, וברא את המיונד לא בצלמו ובדמותו אלא סתם ככה, בלי לתכנן, ברא אלוהים את חמיונד, ולכן המיונד לא דומה לשום דבר, והמקפידים אומרים שהיא לא דומר לכלום זאת אולי הסיבה שהשם של רמיונד לא מופיע בספר בראשית אלוהים והמקורבים אליו לא חשבו שצריך להתגאות בזה, וכל עניין המיונד הושתק

הבעיה היתחילר מאוחר יותר, כאשר המיונד, כמו כל מפלצת שמכבדת את עצמה (והמיונד בהחלט מכבדת את עצמה) החלר לנסות ולרשפיע על המאורעות שסביבה כתיבת התנ"ך לא הייתר מלאכה קלה בכל מקרה, והמיונד הפכה אותה למלאכה עוד יותר מסובכת בגלל הוראה מגבור נאלץ הכותב (השם שמור במערכת) לא להזכיר את קיומה של המיונד לכל אורך הדורך, ולכן היה עליו לאלתר בסיפורים בהם לקחה המיונד חלק, אפשר לרבחין שהכותב עשה מאמצים ניכרים, לא תמיד מוצלחים, לטשטש את עקבותיה

המיונד התחילה

סיפור הגירוש מגן־עדן הוא דוגמה לטיוח רשלני של החלק של המיונד באירוע כשאלוהים שואל את האדם אם הוא אכל מפרי העץ האסור, האדם אומר שהאישה פיתתה אותו אלוהים בודק את הגרסה של האדם ושואל את האישה למה עשתה כך האישה מספרת שהנחש פיתה אותה את הנחש אלוהים לא שואל שום דבר, לא חוקר אותו ולא עושה לו שימוע, אלא ישר מעניש אותו למה? כמובן, הייתה זו המיונד שנתנה לנחש לטעום מפרי עץ הדעת

פרי לקינוח

לפי עדויות ממקור ראשון ולפי מחקר מדויקדק שהתבסס על דילוגי אותיות ותחושית בטן אובייקטיביות, ואומת מעל לכל ספק באמצעות סקרי דעת קהל, כך, פחות או יותר, זה קרה המיונד נחה לה מתחת לאחד העצים בגן־עדן אחרי ארוחה טובה (דינוזאור צעיר בחלב אמו) וחיפשה משהו לקינוח זה היה רק כמה ימים אחרי בריאת העולם היצורים בגן־עדן עוד לא ידעו מי נגד מי מה מותר ומה אסור הדבר היחיד שכולם ידעו, זה שאסור לאכול מפרי עץ הדעת שבאמצע הגן רק המיונד לא ידעה את זה, פשוט בגלל שהשלטונות התעלמו ממנה, ואף אחד לא טרח לספר לה לפתע נחה עינה (ככה היו אומרים אז) על פרי יפה מראה היא נגסה בו, והרגישה מייד שהיא יכולה להבחין בין טוב לרע, והפרי הזה הוא טוב זו הסיבה שכשהנחש עבר בסביבה, היא כיבדה אותו ונתנה לו פלח (כדי להוכיח שהיא יודעת לכבד גם אחרים)

הסיני בון־זן, ממציא תורת הבון, שעל־פיה העולם דומה למנורת בוהל, ביום הגורלי.

צמח האופיים, סמל רחוכמר העילאית, צמח על ראשי של פינג צ׳אנג. 40 שנה התבודד פינג צ׳אנג על הר קטו, כשהוא מקפיד על שתיקה. רק כשאמר "מיונד", הורידו אותו משם השוטרים בכוח.

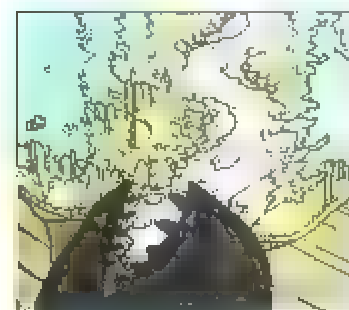

המיונד הכחולה הובילה את הפגנת היהודים הצריכים בכיכר טיינג ין בביינג ין היהודים הגיעו לסין כנראה במאה השמינית. אבל המיינד הגיעה לשם ממש שבוע לפני ההפגנת ביוני 1976 מטרת ההפגנה הייתה לבטל את רוע הגזירה שגזרו הסינים כשהכריחו את היהודים לשים על משקופי דלתותיהם גליל עץ ובתוכו פיסת קלף

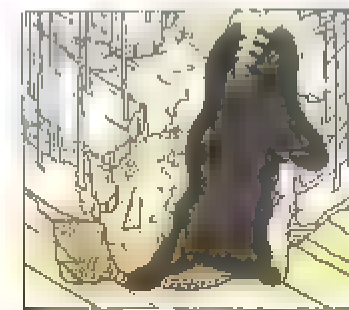
במוזיאון המיינד ברעננה מוצג פסל דמוי מית, ומאחוריו פוחלץ של ברוז ומזוית מסויימת זה נראה ככה

כשהגיע פריטיוף ננסן באונייה פראם אל הנקודה הצפונית ביותר, הוא מצא שם את המיינד, שאמרה לו את המשפט הידוע "מר אמונדסן, אני משערן"

חלק מקומיקס שנתגלה בתוך "פורצ׳ן צ׳ואינג גאס" סיני

בתמונה:
הנידיס עולה על הרכבת

נִידִיס

NIDIS

פיתחה את מקומה לסוס,

טרויה, המאה ה-12 לפנה"ס

מי זוכר את הנידיסי

מפלצת רידוער בשם נידיס הופיעה לראשונה על כדור הארץ בשלהי המאה השלישית לספירת הפונדולים, שהיו עם שאין לנו מושג מה היה מדלו כי הפונדולים לא ידעו לספור הפונדולים עצמם אגב לא הכירו כלל את הנידיס אבל בן־דוד שלהם הכיר מישהו שהיה בצבא עם אחיתה שמה של הנידיס שורבב לכל מיני פרשיות לא תמיד מרצונה, וככל זאת היום כמעט אף אחד לא זוכר אותה, כי בימינו כל אחד עסוק רק בצרות של עצמו ולא ממש אכפת לו מאיזו מפלצת שנאבקת על קיומה בזיכרון הקולקטיבי של האנושות

א. ב. ניוהנסוורתי, שחקר את ההשפעות הסוציו־בקטריאליות של אכילת יתר אצל הנידיס הבוגרת במשך חצי שעה לפחות טוען שי ידיס היא ההוכחה לכך שמפלצות כמו הנידיס יכולות להיות הוכחה למשהו

בגלל נגר

אבל את הסיבה האמיתית לכך שזכרה של הנידיס נמחק מדברי הימים אפשר למצוא עוד במלחמת טרויה כשביקש אודיסאוס מהנגר המומחה שלו לבנות נידיס ענק וחלול, התברר שאותו ברנש אינו יודע איך נראה הנידיס אודיסאוס ביקש ממנו כתחליף לבנות ארקלידוס שהוא דומה מאוד לנידיס, אבל בירוק בהיר, אולם הנגר טען שזה יריה מסובך מדי ויארך זמן רב לבסוף התפשר איתו אודיסאוס על סוס. וכך, בגלל בורותו של אותו נגר, ובשל גמישותו המגוננת של אודיסאוס, לא מופיע בספרי הלימוד צירוף המילים "הנידיס הטרויאני" שהיא ללא ספק הולם יותר מ"הסוס הטרויאני"

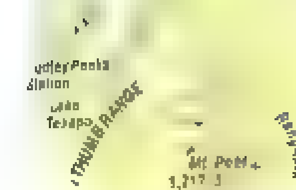
היהודים והבעייה הנידית

מאז ומתמיד שמרה הנידיס פינה (90 מעלות) חמה (40 מעלות) בלבה לעם היהודי והיא אפילו שומרת כשרות ארבעת הפיות שלה נועדו בדיוק לשם כך פה אחד לאוכל בשרי פה אחד לאוכל חלבי, פה אחד לבייקון ופה אחד לגפילטע־פיש מיותר לציין שברגע שהיהודים החליטו שהם מפסיקים לאכול בייקון, סר חינה של הנידיס בעיניהם וגם הם עשו כל שביכולתם להשמיד את זכרה, כמו כולם

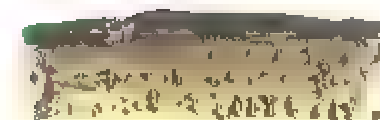
4 יבער הסנה: וירא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו
אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני:
ה ויאמר אל-תקרב הלם של-נעליך מעל רגליך כי המקום
6 אשר אתה עומד עליו אדמת-קדש הוא: ויאמר אנכי
אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב
7 ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל-האלהים: ויאמר
יהוה ראה ראיתי את-עני עמי אשר במצרים ואת-
צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את-מכאביו:
8 וארד להצילו ו כיד מצרים ולהעלתו מן-הארץ ההוא
אל-ארץ טובה ורחבה אל-ארץ זבת חלב ודבש אל-
מקום הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי:
9 ועתה הנה צעקת בני-ישראל באה אלי וגם-ראיתי את-
י הלחץ אשר מצרים לחצים אתם: ועתה לכה ואשלחך
11 אל-פרעה והוצא את-עמי בני-ישראל ממצרים: ויאמר
משה אל-האלהים מי אנכי כי אלך אל-פרעה וכי
12 אוציא את-בני ישראל ממצרים: ויאמר כי-אהיה
עמך תהילך האות כי אנכי שלהיתיך בהוציאך את-
העם ממצרים תעבדון את-האלהים על ההר הזה:
13 ויאמר משה אל-האלהים הנה אנכי בא אל-בני ישראל
ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו-לי
14 מה-שמו מה אמר אלהם: ויאמר אלהים אל-משה אהיה
אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני
טו אליכם: ויאמר עוד אלהים אל-משה מקלצת הנידס
הוא סתם קשקוש ואף פעם לא היתה
קיימת:

חוקרים מצאו, אחרי שהם חיפשו טוב טוב, שבפרק הידוע שבו פונה אלוהי העברים אל משה מתוך הסנה הבוער (ואומר לו שעליו להנהיג את ישראל ושהנידיס היא קישקוש), אם מדלגים וקוראים רק את האותיות שמופיעות בעיגול (העיגולים מופיעים רק בחלק קטן מהעותקים) אפשר לקרוא את המשפט: "הנידיס הוא קדוש והוא יציל את העולם", שמשמעו בעברית הקדומה: "אסור לאכול אוזניים של חזיר!".
וזה עוד כלום. אם קוראים את האותיות הנ"ל ומדלגים על כל אות שנייה, מקבלים את המשפט: "היי הא דש הא צל ת על", וזי לחכימא ברמיזא (שזה פתגם שכנראה אומר משהו בשפה שכבר איננה קיימת).

נידיס

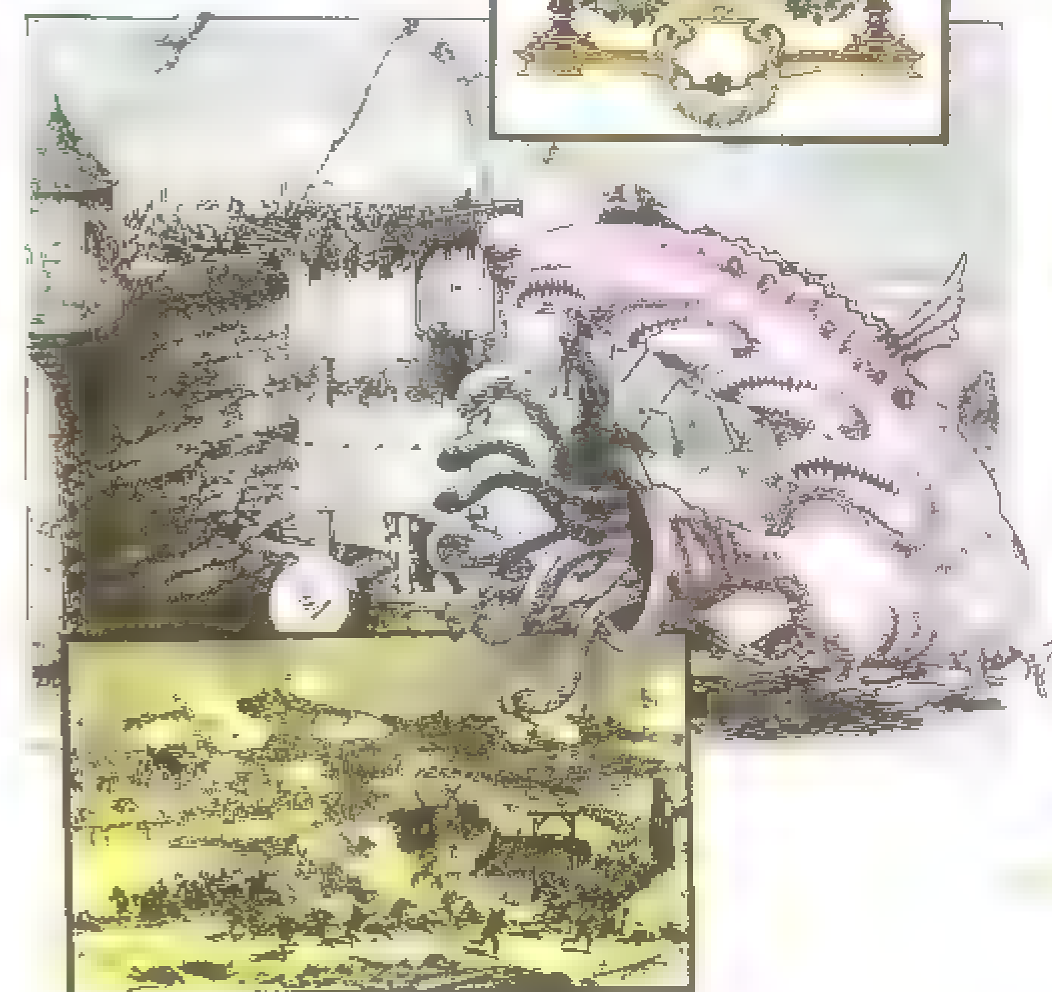
קטע מאטלס.
בצד השני של הדף הייתה מודפסת מפה של מקום הולדתה של הנידיס, אך לצערנו הדבק נמרח על הצד הלא נכון.

כרטיס האשראי של הנידיס (הספרות האחרונות מטושטשות, כדי למנוע שימוש לא מורשה)

מסגרת פרחונית מעוטרת, שהוספנו אליה את תמונתה של הנידיס לצורך רמחשר

הנידיס הוורודה מכריעה את הכף בקרב לומבור-טאג'יקי הנידיס הצליחה לחסל את התתקפה על-ידי כך שדיגדגה את רפילשים בגב בתמונה הקטנה ניתן לראות מה היה קורה אילו הנידיס לא הייתה מתערבת ומצילה את המצב

בתמונה
הסימפה
קופצת
לביקור

סִימְפָּה

SIMPA

גילתה את המשיח.

נצרת, שנת 0 לספירה

מפלצת מתקדמת

הסימפה מאז ומתמיד הקדימה את זמנה. היא הקדימה את זמנה עוד הרבה לפני שאמרו על מישהו שהוא הקדים את זמנו. האמת היא שזה לא מדויק להגיד שהיא הקדימה את זמנה. יותר מדויק לומר שהיא הקדימה את זמנם של האחרים שחיו בזמנה. מבחינתה, היא לא הקדימה כלום. היא פשוט הייתה מפלצת מודרנית כבר לפני אלפי שנים.

הרבה לפני שזה היה באופנה, הסימפה תיכננה לצאת לטיול מסביב לעולם. זה המקום להזכיר שזה היה בתקופה שהרבה אנשים עדיין חשבו שהעולם הוא פלטה שמוחזקת על־ידי שלושה פילים שעומדים על גבם של ארבעה צבים, ואף אחד לא ידע שהעולם הוא למעשה כדור שמוחזק על־ידי אלוהים אחד שמסובב את כולם על האצבע הקטנה (סביב עצמו וסביב השמש). טיול מסביב לעולם היה אז עסק מסוכן. אבל הסימפה הייתה מצויידת במכשיר ניווט אלקטרוני משוכלל, הפועל באמצעות הגברת האור המוחזר מהכוכבים. אכן, בתחום הטכנולוגי הסימפה הקדימה אפילו את זמננו.

הסימפה בגליל

במסגרת הטיול שלה הגיעה הסימפה גם לארץ ישראל. זה היה בערך לפני אלפיים שנה. היא הוקסמה במיוחד מאזור הגליל ונשארה שם כמה שעות כדי להירגע וליהנות מהנוף. כשעמדה להמשיך בדרכה, היא גילתה שתיבת הנסיעות שלה התפרקה. תושבי המקום יעצו לה לפנות בעניין ליוסף, הנגר מנצרת, כדי שיכין עבורה תיבה חדשה. הם הסבירו לה שיוסף ישמח לקבל את העבודה. רק לפני כמה חודשים הוא התארס עם חברתו הבתולה, מרים, ובדיוק עכשיו היא עומדת ללדת. למרות שיוסף היה ממש כמעט לגמרי בטוח שהילד לא שלו, כך סיפרו המקומיים לסימפה, הוא לא היה קטנוני. הוא תמך ללא סייג באשתו לעתיד, והיה זקוק למזומנים.

משיח הגיע

כשהסימפה התקדמה לכיוון נצרת, אפשר היה לראות למרחוק את אחד הכוכבים, שהחזיר אור למכשיר הניווט שלה. את הכוכב הזה ראו גם שלושה קוסמים זקנים שבאו מעיר רחוקה במזרח. הם זיהו מייד שזה הכוכב שמסמל את לידתו של המשיח. זה לא היה המשיח הראשון שלהם, והם ידעו דבר או שניים על משיחים. ללא היסוס הם אספו כמה מתנות בשמים, מור ולבונה, ורכבו לנצרת, כדי לברך את בנה של מרים, ישו המשיח. הסימפה הפסידה את האירוע, כי היא הייתה חייבת להמשיך בטיול שלה, שהיא אהבה לקרוא לו "מסביב לעולם ב־79 יום" (היא רצתה מאוד להקדים גם את ז'ול ורן)

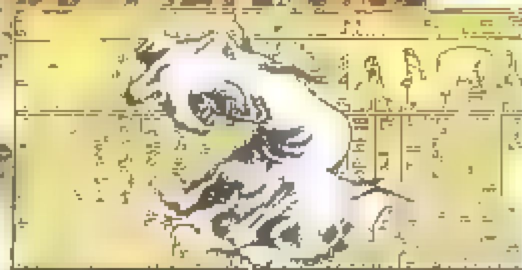
הפעם האחרונה שבה נצפתה הסימפה, או ליתר דיוק הצללית שלה, הייתה בשנת 1971, כשחברי להקת הפופ "קון טיקי" יצאו למסע הופעות בניליס

"אמור וסימפה", פרט מטבעת מהמאה ה־12

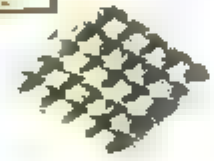
בימי המלכים המצרים אצ'יב, סמרח'ית וכע אולצו בני העם האיסלנדי שגרי במצרים לבנות 'סימפודיות', מבנים דמויי סימפה (בהם נקברו התולעים הקדושות).

המלך נפריר־כע־רע (כאכאי) מהשושלת החמישית אהב מאוד את הסימפה (מכאן המושג סימפטי) ודרש מנשות החצר שלו להתחפש לסימפה.

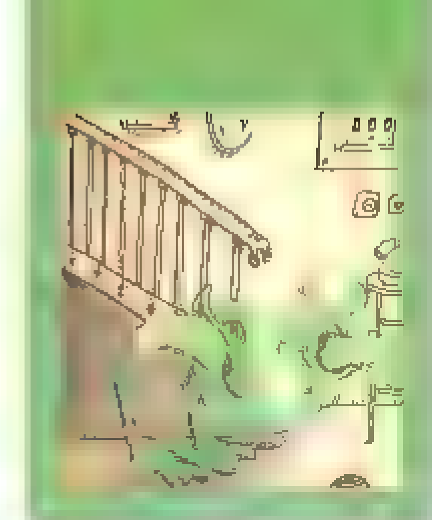
עולם האמנות לא יכול היה להתעלם מהסימפה, שימו לב לחלק העליון בצד שמאל

מחשב מצרי עתיק שנמצא בחורבות בית־חרושת לשוקולד במנת־חאתם.

בסמל המשפחה של הלל הזקן מופיעים שני דגים ושלושה אריות.
הלל, שקבע: "מה ששנוא עליך אל תעשה גלים", הצליח להאכיל שני דגים שלמים בשלושה אריות.
למטה: הסימפה הולכת על הכינרת (היום "אגם נס" לזכר האירוע).

פימצלוט

PIMZELOT

אינפורמציה על הרפורמציה.

ויטנברג, 1517

הפימצלוט מחפשת מחילה

זה יהיה נכון לומר שהפימצלוט לא חיה חיים מאושרים ואשית, החיים בראשית המאה ה־16 לא היו קלים לאף אחד שנית, היא הייתה נוצרייה מאמינה ואדוקה, וכמו כל נוצרייה טובה היא חשה תמיד ייסורי מצפון והרגישה שהיא לא בסדר זה היה לחלוטין לא נכון, כמובן היא דווקא הייתה מפלצת טובה ולא עשתה שום דבר רע לאף אחד וגם לא לאלוהים נהפוך הוא היא תמיד הייתה נורא נחמדה לכולם, פתוחה, קשובה וסובלנית

כדי להציל את נשמתה ולהגיע לגן־עדן, ולא לגיהנום, כמו שהיא חשבה שמגיע לה. קנתה הפימצלוט כתב מחילה כתבי המחילה היו תעודות שהנפיקה הכנסייה הנוצרית אשר הבטיחו את מחילתו וסליחתו של אלוהים לכל מי שמתחרט על חטאיו ומשלם לכנסייה כסף על התעודה תעודות כאלה נמכרו במשך מאות שנים אבל באותה תקופה הן היו מוצלחות מתמיד, והבטיחו הטבות מרחיקות לכת ותנאים מייחדים לרוכשים

מרטין לותר ממהר

יום אחרי שהפימצלוט קנתה את כתב המחילה, היא הסתובבה בעיירה שלה ויטנברג, ופגשה במקרה ידיד שלה, מרטין לותר שמו, ששימש ככומר הפימצלוט סיפרה למרטין על כתב המחילה, והוא אמר לה, שהוא לא תומך בכל העניין הזה של כתבי המחילה, ושאין לו זמן כרגע כי הוא ממהר לתפילה אבל הוא יסביר לה בהזדמנות את דעתו הפימצלוט שהייתה, כאמור, טיפוס קשוב וסובלני רצתה מאוד להבין את טענותיו של מרטין והם סיכמו שמרטין יכתוב עבורה באופן מנומק את דעתו ויביא לה את המכתב עוד באותו ערב. הביתה אז הפימצלוט נזכרה שהיא לא תהיה באותו ערב בבית כי קבעה עם כמה חברות ללכת לעזור לנזקקים בסופו של דבר הם סיכמו שמרטין ישאיר לה את המכתב על דלת הכניסה לכנסייה שבעיירה.

מעשים טובים ופיזור נפש

מרטין קיים את הבטחתו וכתב בצורה מסודרת את ההסתייגויות שלו מכתבי המחילה הוא ערך אותן ברשימה של תשעים וחמש טענות, כדי שיהיה לפימצלוט קל לקרוא אותן אבל הפימצלוט הייתה כל כך עסוקה בלעזור לנזקקים ולסרוג גרביים לילדים רעבים, שהיא שכחה ללכת לכנסייה ולקחת את המכתב שמרטין השאיר לה למחרת בבוקר מצאו אנשי העיירה את המכתב של מרטין לותר וחשבו שזו מחאה פומבית נגד האפיפיור ונגד כתבי המחילה כך בגלל המעשים הטובים של הפימצלוט, התחיל באירופה ויכוח קשה שהפך למלחמה עקובה מדם, בין תומכי האפיפיור לבין מתנגדיו הוויכוח הזה נמשך עד היום בין הקתולים לפרוטסטנטים, והפימצלוט לא החליטה במי היא תומכת אז היא התגיירה

בתמונה

הפימצלוט על הצוק הגבוה

רימאוס ורילמולוס,
שני משרתיה
הארוכים של
הפימצלוט

הבית באיי הבתילה
שבו חיה בימיה
האחרונים

ציור של
פימצלוט
שנמצא במערה
בהר הקפה.

ב־11 באוגוסט 1911
נערך "כנס הפימצלוט",
שבו נכחו ת. א. אדיסון
(משמאל), א. ג. בל (גם
הוא משמאל) וא.
איינשטיין (עוד יותר
משמאל). המטרה
הייתה להמציא גזר נמדי
ללא חשש שביעית
שפועל בשבת.

אראסמוס מליוורפול,
כפי שמופיע על חותם
המשפחה שלי.
כאן המקום לציין שאראסמוס
מליוורפול מעולם לא פגש בפימצלוט.

"הספט של לייפציג"
המקור היחיד, ככל הידוע, המעיד כי שרל לותר "הקירח" חבש כובע. הבילביל בין מרטין לותר לשרל לותר מופיע לראשונה כאן.

בתמונה: הצללור מרכה לאורחים

צללור

ZLALOR

הסיבה למסיבת התה,

בוסטון, 1773

הצללור - עוף מוזר

לפי העדויות שהגיעו לידינו, הצללור אף פעם לא הייתה מפלצת רגילה. אמנם, מרבית המפלצולוגים והמפלצטוריונים טוענים כי אין דבר כזה מפלצת רגילה. אבל אם בכל זאת יש דבר כזה מפלצת רגילה, אז הצללור אף פעם לא הייתה כזאת. כשהיא נפגשה עם חברותיה המפלצות לכוס תה, למשל, היא אף פעם לא שתתה תה. היא לא אהבה תה. החברות קראו לה "עוף מוזר". למרות שבכלל לא הייתה עוף. היא אפילו לא אהבה לעוף. תמיד כשניסתה לעוף הייתה מתרסקת על הרצפה. לעומת זאת, היא אהבה לשחות, ובכל לילה הייתה יוצאת לסיבוב קצר של שחייה מסביב ליבשת אמריקה.

האמריקנים מואסים בעוגיות יבשות

בדצמבר של שנת 1773 הגיעו לנמל של בוסטון, באמריקה, שלוש ספינות אנגליות, כדי לפרוק שם מטען של 342 ארגזים של תה. בלילה של ה־16 בדצמבר עלו על הספינות 60 פטריוטים אמריקנים, מחופשים לאינדיאנים, והשתלטו עליהן. הם רצו לדבר עם הסוחרים שעל הספינה ולשכנע אותם למכור את התה בזול, כי הם מאוד אהבו תה. אבל לא היה להם כסף לקנות אותו במחירים הגבוהים שהאנגלים דרשו עבורו. כבר כמה חודשים נאלצו האמריקנים לאכול בשעת התה שלהם עוגיות בלי לשתות תה, ונמאס להם מזה. הם היו צמאים.

מסיבת התה של הצללור

כשעלו האמריקנים לספינות, הם ראו פתאום משהו מוזר ומפחיד במים. המשהו הזה היה דומה לצללור, בגלל שזו אכן הייתה הצללור, שהגיעה לשם במקרה במסגרת השחייה הלילית שלה. אבל האמריקנים לא שמעו על הצללור, נבהלו. אחד מהם תפס את אחד מארגזי התה וזרק אותו למים כדי לפגוע ביצור המוזר. החברים שלו ראו אותו, ומיד עשו כמוהו, ותוך שניות היו כל 342 ארגזי התה שעל הספינות בתוך המים, ומימי הנמל הפכו לכוס תה אחת גדולה. הצללור חטפה כמה ארגזים באף, ושקית תה אחת ישר בזנב, ומתוך בילבול ובהלה היא בלעה קצת מים. זו הייתה הפעם הראשונה שהצללור שתתה תה, וגילתה שבעצם היא כן אוהבת תה. כנראה שהיא פשוט אוהבת תה חזק מאוד, עם המון תה.

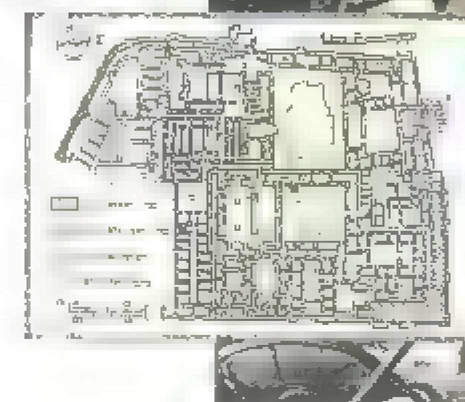
האמריקנים שמחו שהאנגלים איבדו כמויות גדולות כאלה של תה, וכינו את הלילה ההוא "מסיבת התה של בוסטון". האנגלים שמחו קצת פחות, והטילו על האמריקנים כל מיני עונשים וגזרות ומסים. תוך כמה שנים לאמריקנים לא היו אפילו עוגיות בלי תה בשעת הארוחה שלהם. זה כבר היה יותר מדי בשבילם, והם פתחו במלחמת עצמאות נגד האנגלים. בה לא היה לצללור שום חלק.

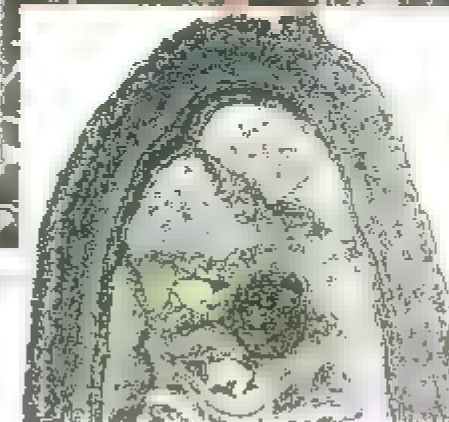
כמה תויים
שהשמיט וובר
מיצירתו הידועה
"חטיפת הצללור".

הקרב הגדול על ראי
רקאדי (היום "לימבי").
היפעתה של הצללור
ברגע הקריטי עזרה מאוד
לשני הצדדים הלוחמים

תוכנית שרידי מבצר
ויקינגי עתיק, כפי
שהיא מצויירת על
כרטיס במשחק
"הצללור הצעיר".
שאר הכרטיסים
בסידרה הם. בתי־
כנסת שרדו בארץ,
חורבית בצפון
ומבצרים נבטיים

טביעת אצבע של צללור
מוקטנת
פי 50

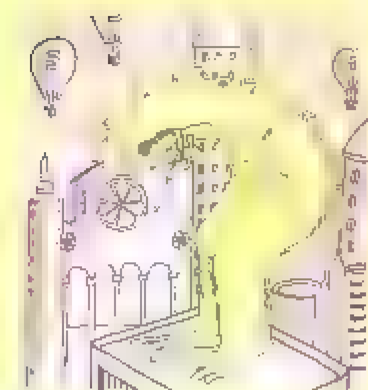
אבן הבנדורה
שהתגלתה
בקיבתה של
הצללור, ובאמצעותה
פוענח המושג "סיבון"
(ע"ע אחבון).

ב־1995
הוציא משרד התחבורה
הדני בול, לציון מה
שמכונה שם נולאיג.
הדואר הדני התנגד, ובתגובה העניק רישיונות
(צללורים) ל־4000 מוניות חדשות בקופנהגן.

מחוסר מקום בארצות־הברית, בגלל עודף סניפי מקדונלד, נערכה מלחמת השיחרור האמריקנית
בארץ חסות רחוקה
זוהי התעודה היחידה המעידה על מהלך הקרבות.

בתמונה:
הקינצה בזמן
התקפה

קינצה

KINZA

המפלצת הראשונה על הירח.

פלורידה, 1969

התחלה לא טובה

ההופעה הראשונה של הקינצה מעל דפי ההיסטוריה לא הייתה מוצלחת, והביקורות היו קטלניות. באותו זמן הקינצה תירצה את זה בכך שריא סבלה מכאבי בטן קשים, אבל מי שמכיר אותה יודע שהיא בדרך כלל סובלת מכאבי בטן קשים אז לא צריך לעשות מזה עניין

עדויות היסטוריות ראשונות על הימצאותה של הקינצה אפשר למצוא בספרים העוסקים בנושא. את הספרים אפשר למצוא בארכיונים או בספריות. את הספריות אפשר למצוא בספר הטלפונים, באות סמ״ך (ספריות), או שאפשר פשוט לא להתבייש, ולשאול אנשים שמבינים בזה. אנשים אפשר למצוא בכל מקום, כמו זבל

דגל על הירח

בניגוד למפלצות חשובות אחרות, שאיש אינו זוכר כיצד הן נמחקו מן ההיסטוריה, היעלמותה של הקינצה מן הזיכרון התרבותי העולמי היתה בלתי-נשכחת. עד כדי כך שאפילו היום יש אנשים שנדמה להם שהם זוכרים אותה

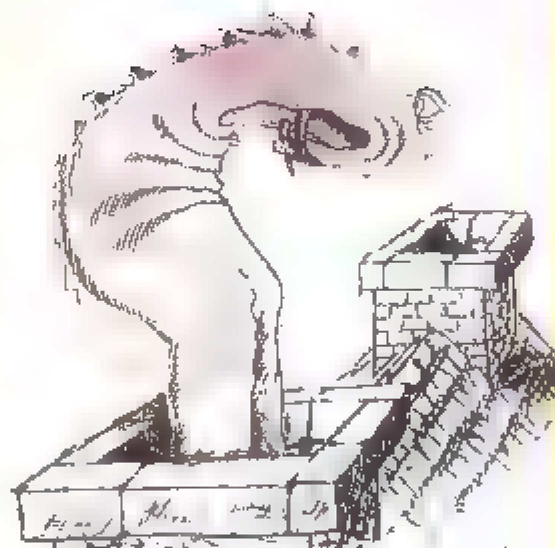
בסוף שנות השישים של המאה האחרונה של האלף השני, יזמה הקינצה פרויקט שאמור היה להפוך לשיתוף פעולה מפלצתי אנושי ראשון מסוגו. הרעיון שהציער נשמע בתחילה יומרני: היא, רקינצר, יחד עם בראנש יטוסו לירח, יתקעו שם דגל שיסמל את האחווה המפלצתית-אנושית ויחזרו (הקינצר טענה תמיד שאפשר לקיים יחסים חמים יותר בין מפלצות לבני אדם, כי בכל מפלצת יש קצת בנאדם ובכל בנאדם יש קצת מפלצת)

קילקול קיבות

יחד עם אדווין, צעיר אמריקני שרכירה, התכוננה רקינצר לרגע הגדול. הם בנו חללית שתיקח אותם לירח, קנו בגדים של אסטרונאוטים, ונפרדו מהמשפחה והחברים. בבוקר ההמראה, כשהכול כבר היה ערוך ומוכן, תקפה הקינצה כאב בטן רגיל. אולי היתה זו ההתרגשות, ואולי חילד רקטן שאכלה יום קודם היה אכן מקולקל. כמו שריה נדמה לה במקומה עלה על החללית ברגע האחרון אמריקני אחר, ניל שמו, ומאותו רגע נשכח כליל חלקה של הקינצה בפרויקט המפלצתי. כשהגיעו ניל ואדווין לירח, הם הניפו שם, במקום את דגל האחווה המפורסם, את הדגל של קבוצת הבייסבול האהודה עליהם, או של ארץ מוצאם, או משהו כזה. היה זה צעד קטן לאדם, וצעד גדול למפעל האנושי של מחיקת המפלצות מן ההיסטוריה העולמית

23 43

heard a little animal (she couldn't guess what sort it was) scratching and scrambling in the chimney close above her: then, saying to herself "this is Bill", she gave one sharp kick, and waited again to see what would happen next.

The first thing was a general chorus of "there goes Bill!" then the rabbit's voice alone "catch him, you by the hedge!" then silence, and then another confusion of voices, "how was it, old fellow? what happened to you? tell us all about it."

Last came a little feeble squeaking voice, ("that's 'Bill'" thought Alice,) which said "well, I hardly know — I'm all of a fluster myself — something comes at me like a Jack-in-the-box, and the next minute up I goes like a rocket!" "And so you did, old fellow!" said the other voices.

במבצע רחב־היקף שביצעה משטרת הקינצות בראשית אוגוסט, הועלו באש מאות אלפי ספרי ילדים בהם הופיעה תמונתה של הקינצה, וזאת בטענה שהקינצה מכוערת. כשהכיעור נכנס לאופנה, והוחלט פה אחד שמכוער זה יפה, נאלצו השלטונות למצוא סיבה אחרת להשמיד כל זכר לקינצה. כך נשמרו עמודים בודדים העוסקים בקינצה, ולא פלא שברובם היא מתחבאת.

יוהן סוונסון ג'וניור, מקונטיקט, שמסתכל לכיוון שהקינצר מסתכלת אליו.

הקינצה ארוכת הרגליים, שדומה מאוד לקינצה המצויה, אבל רגליה ארוכות יותר בכ־982 מטרים, מפחדת ממים, ולעולם לא נכנסת למים מעבר לגובה הברכיים

"הקינצה והשמש" - סקיצה לאנדרטה לזכר השמש, שהוגשה בתחילת שנות התשעים על־ידי אמן אוסטרלי מבטיח, שהיום אף אחד כבר לא מאמין לו יותר.

מדען שראה קינצה בבוקר, מכין לאשתו, לעת ערב, סמים להקלה על השיגרון שממנו היא סובלת במשך שנים.

בתמונה:
הרוג בנשף הסיום

רוג

ROG

איפה היא היתה בזמן הרצח.

דאלאס. 1963

הרבה סימני שאלה

בניגוד למה שמסופר בספר זר על רוב המפלצות האחרות, הקריאה בשורות הבאות לא תסייע לקורא להבין מאורע היסטורי בצורה טובה ושלמה יותר. להיפך, המעורבות של הרוג ברצח נשיא ארצות־הברית, ג'ון פיצג'רלד קנדי, רק מסבכת את התעלומה והופכת אותה למסתורית יותר. אל שלל התיאוריות המנסות לפתור את תעלומת הרצח, יכולנו אנחנו להוסיף כאן תיאוריה משלנו. אבל לא. החלטנו לנהוג באחריות הנדרשת מאיתנו כחוקרי מפלצות מדרגה ראשונה ולהשאיר כמה חלקים חסרים בפאזל. גם משום שאנחנו לא ממש יודעים מה קרה שם, וגם כדי שתיאלצו לרכוש את ספרנו הבא, "מפלצות ומפלצתיות - סוגיות במפלצוסופיה".

היא הייתה שם

על עובדה אחת אין ויכוח. המפלצת הקרויה רוג ללא ספק הייתה שם, בדאלאס טקסס, באותו יום שישי נורא, ב־22 בנובמבר 1963. כך נקבע בנספח הסודי מאוד של דו"ח ועדת וורן, וגם בין דפיו של הפרוטוקול הנורא נורא חשאי של ועדת ניית ונחרים. גם אם נקבל את הדעה הרווחת, לפיה לא היה לרוג שום קשר לרצח עצמו, ברור שיש לה חלק גדול בעובדה שהרצח לא פוענח מעולם. במידה מסוימת נמצאת הרוג עדיין בחזקת חשודה, אבל לצורך העניין כולנו חשודים באותה מידה, משום שהרצח טרם פוענח, וייתכן שהרוצח עדיין מסתובב חופשי (לכותבי שורות אלה, אגב, יש אליבי מוצק, אך פירסומו כאן יביא לפגיעה בפרטיותם של חפים מפשע. וחבל).

חדק חדק תרדוף

הרוג עבדה באותה שנה כפקידה זוטרה במשרד עורכי־דין במרכז דאלאס. היא הייתה טיפוס מאוד חסר ביטחון. תמיד היא חשבה, שאולי קיבלו אותה לעבודה לא בגלל היכולת והפוטנציאל שלה, אלא רק בגלל איך שהיא נראית. היא לא כל כך הסתדרה שם מבחינה חברתית. וכשכולם ירדו באותו יום שישי כדי לחכות לשיירה של הנשיא, היא נשארה במשרד והמשיכה בעבודות התיוק והשקיפה על הנעשה מבין חרכי התריס של חלון המשרד.

בתחקירים סיפרו עדי הראייה כי שניות לפני הירי הם הבחינו בחפץ ארוך הנראה כמו קנה, של רובה מגיח מבין התריסים של המשרד בו עבדה הרוג. היא עצמה ניסתה לטעון בחקירתה שהיא פשוט הוציאה את החדק שלה החוצה, כדי שתוכל לשמוע טוב יותר מה קורה למטה. אבל החוקרים אמרו לה שלא תדחוף את האף שלה. ייתכן שזה מה שהוליד את התיאוריה לפיה היה בזירה צלף נוסף. בכל מקרה, אפשר לומר בביטחון שמי שירה בקנדי, בין אם היה זה לי הארווי אוסוולד או מישהו אחר, היה בן־אדם, ולא מפלצת.

הרוג נהגה לספר למקורביה כי בילדותה חזה בשנתה החלום שבו ראתה אביקדו מעופף.
היום יודעים המדענים כי הרוג טעתה ב־50%, וכי מדובר רק בחצי אביקדו

נס באגם ליך:
האגדה מספרת כי פעם, כשהרוג קפצה לביקור אצל חברתה, ברופטי (ע״ע), היא ראתה לפתע דמות של סירה ועליה איש מתפלל
היסטוריונים סבורים כי היה זה גדעון כרייסט, אחיו של ישו.

חמישה חפצים שנמצאים בכנסיות שונות, שעל־פי אמונתם של הריגאלאן, היו שייכים לרוג

שניים מתוך ארבעה שהיו במקור.

״מסמך אוסוולד״
המסמך שעל־פיו גילה אוסיולד כי לדיביפת המצרית יש 18 נוצות זנב. היום מכיר העולם כולו בקשר שבין הרוג לד. המצרית, אם כי איסוולד, כזכור, לא זכה להכרה.

בתמונה: השרוצי נחה על זרי דפנה

שְׁרוּצִי

SHRUZZY

בשירות ויליאם הכובש.

אנגליה. 1066

טעם של פעם

אם מחברים את כל האנשים שראו את השרוצי, ומעמידים אותם זה לצד זה, אפשר להקיף פעמיים וחצי את טקנגירין, שהיא עיר שאם מחברים את כל האנשים שיודעים איפה היא נמצאת, ומעמידים אותם זה לצד זה. אפשר ללכת הביתה ולאכול ארוחה טובה. השרוצי לא תמיד הייתה אותר השרוצי שאנחנו לא מכירים כיום. האדם הראשון שראה את השרוצי כבר לא זוכר שום דבר, כי זה היה לפני יותר מאלף ושש מאות שנה. השרוצי דווקא זוכרת אותו היטב, למרות, ואולי בגלל שהוא היה קצת מלוח לטעמה.

השרוצי בסבך הירושה

השרוצי אולי דווקא הרוויחה מהעובדה שההיסטוריה מחקה אותה מהזיכרון, ולא רק בגלל מעורבותה במפולת המניות הגדולה בבורסה של ניו-יורק ב-1929. אלא גם בגלל הבגידה שלה באנגלים. שאיפשרה את הפלישה הנורמנית בשנת 1066

ויליאם, דוכס נורמנדי, היה מאוכזב מכך שאדוואארד, מלך אנגליה שהלך לעולמו, לא הוריש לו את המלוכה. למרות שאדוואארד היה קרוב של ויליאם, הוא העדיף כיורש את הרולד. ויליאם ארגן כמה אלפי אנשים, ותיכנן לחצות את התעלה ולהראות להרולד מה הוא חושב עליו. ולכבוש את אנגליה. הרולד, ששמע על כוונותיו של ויליאם. ביקש עזרה משרוצי אותה הוא הכיר רק שבועיים קודם לכן בנסיבות מסתוריות

רק בגלל הרוח

השרוצי ניסתה למנוע מוויליאם לחצות את התעלה, והסיתה את כיוון הרוח, בעזרת כנפיה, אבל בעיקר בעזרת מאוורר ישן שמצאה בבוידעם. העבודה הקשה של השרוצי הוכיחה את עצמה. ובמשך חודשיים לא הצליחו הנורמנים לחצות את התעלה. אבל ב-27 בספטמבר שנת 1066 השרוצי רצתה להכין לעצמה נזיד עדשים. וכדי להרתיח מים בקומקום החשמלי, היא נאלצה לכבות את המאוורר (כי ביחד הם היו מקפיצים את הפקק). כיוון הרוח השתנה, ויליאם ואנשיו חצו את התעלה וכבשו את אנגליה. והשרוצי מכרה את מקומה בהיסטוריה עבור נזיד עדשים

רק לאחרונה החלו היסטוריונים לחשוד, שבעצם השרוצי הייתה סוכנת שתולה, שפעלה למען ויליאם, ורק הטעתה את הרולד אבל הם מיד ביטלו את התיאוריה הזו, אחרי שנזכרו שהם בכלל לא זוכרים מי זו שרוצי. והם בכלל לא מאמינים שהיא קיימת

תעודה מן המאה ה־20 שנמצאה בחפירות ארכיאולוגיות שנערכו במאה ה־17 עשויה מפפירוס סינתטי וכתובה בעברית בכתב חרטומים. התעודה שנכתבה על־ידי שרוצי, מוכיחה ששרוצי יכולה לכתוב אבל שאף אחד לא יכול לקרוא את מה שהיא כותבת.

שרוצי

השרוצי מחפשת נוסע סמוי על הספינה הלא נכונה.

כלכלנים אוהבים להסתיר את חלקה של השרוצי בהתמוטטות הגדולה של הבורסה של וול־סטריט, בשנת 1929. באוקטובר אותה שנה הגיעה השרוצי לביקור בניו־יורק, ולפתע ראתה ציפור ברחוב. ברוב תדהמה, היא צעקה "ציפור! ציפור!", וסוכן עצבני בבורסה חשב ששמע אותה אומרת "תמכור! תמכור!". הוא מכר בבהלה את כל המניות שהיו לו, וכך החלה מפולת המניות הנוראה.
בתמונה: השרוצי מנסה להיעלם בקהל מרשש זעם ההמונים.

BROOKLYN DAILY EAGLE
WALL ST. IN PANIC AS STOCKS CRASH

עמוד ראשון של עיתון מקומי, שעורכו היה בין המעטים שלא הפסידו מנפילת הבורסה, ולכן אין בו מילה אחת על השרוצי.

שרוצי נדירה במיוחד, עם כנפיים קדמיות, בתמונה נדירה במיוחד עם איש נדיר במיוחד, עם כנפיים ירוקות.

בתמונה
תומסי שיבונה מפנה את הגב
להר סנט מישל

תוֹמְסִי שִׁיבּוֹנָה

TOMSY SHIBONEE

פגישה לבבית עם מקמקמקמקים,
מדבר סהרה, 1984

תגלית מדעית חשובה

התומסי שיבונה נקראת על־שמם של שני המדענים שחקרו את תולדותיה, פרופ׳ ג׳ורג׳ שווטאפרומברגר וד״ר תום סישיבונה. בשלב מסוים החליטר התומסי שיבונה, שנקראה אז עדיין שווטאפרומבר גוסישיבונה, שהיא לא יכולה להמשיך ככה. היא ערכה הגרלה בין שניהם, זייפה את התוצאות, וכך זכתה בשמה החדש. מאז עבר בין תום לג׳ורג׳ חתול שחור ואחריו עוד אחד. כך הצליחו שניהם לרצין את ההישג המדעי החשוב ביותר שלהם, והפריכו את האקסיומה לפיה בין שני מדענים עובר רק חתול שחור אחד

לקראת הפגישה הגורלית

ב־1 ביוני 1984 קיבלה התומסי שיבונה שיחת טלפון. הקול מעבר לקו הזדהה כגולללפ וסיפר שהוא מגיע לסביבה בראש משלחת מהכוכב שלו, מקמקמקמק. הוא קיבל את הטלפון שלה מחבר, והוא ישמח מאוד לפגוש אותה, אם אפשר. התומסי שיבונה הופתעה. זו הייתה לה הפעם הראשונה שהיא דיברה עם יצור מכוכב אחר, וגם הפעם הראשונה שהטלפון האלחוטי שלה לא התנתק באמצע שיחה. היא גם הופתעה לגלות שהיא דוברת מקמקמקמקית שוטפת, למרות שהיא צריכה עוד לשפר את המבטא שלה, ולא יזיק לה גם אם תלמד להגיד לא

תומסי שיבונה פוגשת חייזרים

למחרת, ב־3 ביוני (1984 הייתה שנה מעוברת), נפגשה התומסי שיבונה עם גולללפ והמקמקמקמקים האחרים לכוס קפה על פסגת ההר פיק טוסידה שבמדבר סהרה. ברגע האחרון הפגישה כמעט לא יצאה לפועל. כשיצאה התומסי שיבונה מהבית היא שכחה שהבטיחה ללבוש צעיף ירוק, כדי שהמקמקמקמקים יוכלו לזהות אותה. בדרך היא נזכרה, ונכנסה לחנות כלבו אבל מצאה שם רק זוג נעליים בצבע בורדו (זוג של שלוש, כמובן) שהיא רצתה כבר מזמן, ועכשיו היו במבצע. למזלה, גולללפ זיהה אותה בלי בעיה, כי במקמקמקמק שלוש נעליים בורדו נחשבות בדיוק לצעיף ירוק אחד. המקמקמקמקים היו נורא נחמדים, והבטיחו לבוא לבקר שוב, אבל מאז התומסי שיבונה לא שמעה מהם

אפשר בהחלט שהחייזרים שפגשה התומסי שיבונה היו מפלצות מקמקמקמקיות, שלא היה להן כל עניין לפגוש יצורים אחרים מכדור הארץ, כמו עקרבים צהובים או בני־אדם. יכול בהחלט להיות שבעולמות אחרים אין הפרדה ברורה, כמו זו הנהוגה אצלנו, בין מפלצות לבין שאר היצורים. ייתכן גם שהתומסי שיבונה בדתה את כל סיפור המפגש מלבה, אבל המפלצוגרפיה לימדה אותנו להאמין למפלצות שבודות דברים מלבן

מחבריו של ספר זה,
ובידיהם העותק היחיד
ששרד ממכתבי
תומסישי בונה

ב־1821 ניסו גורמים
זרים לטעון כי הים
ראדום הוא אדום
בגלל שרתומסי
שיבונה טבעה
בו ב־1 במאי
כהוכחה הם
הביאו את
הצילום הזה.
רק כשהמציאו את
הצילום הוברר שרצילום הזה הוא
זיוף. יתר על כן, ה־1 במאי עדיין
לא הומצא ב־1821

על־פי עדי ראייה, זה
היה מראה של יום
ביומי בניו־אורלינס
באמצע המאה ה־19.

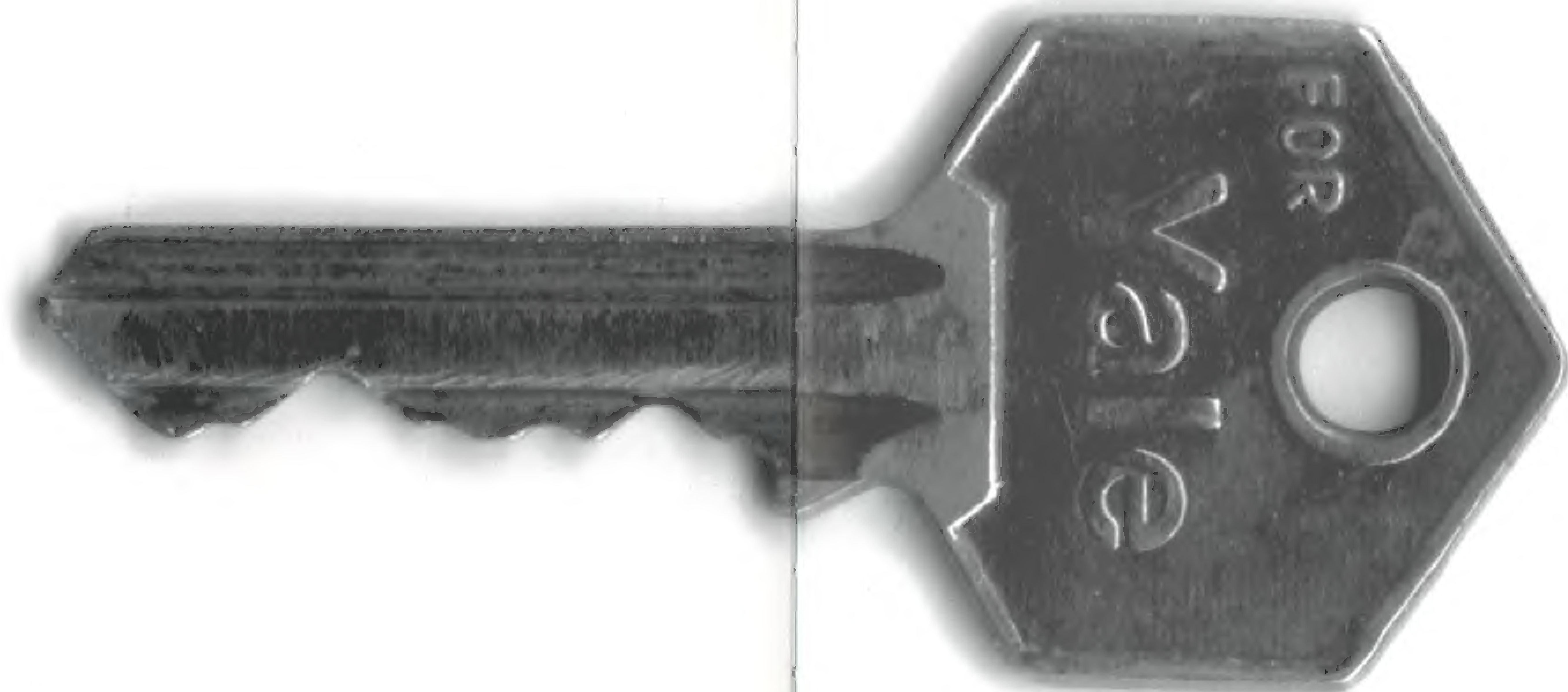
על־פי קבלה הצליח
אשמדין לסלק
בעורמה את התומסי
שיבונה מכיסאה,
ולמליך תחתיה 12
חודשים שלמים, עד
תום הקדנציה.

שעון השמש בעל 11
הספרות (או יותר נכון
האותיות) מהמאה ה־17
האותיות ששימשו את השעונים מהסוג הזה היו:
ת, ו, מ, ס, י, ש, י, ב, ו, נ, ה.

מגילת סן־מישל
ההוכחה היחידה שקיימת בכוכב מקמקמקמק לקיומם של חיים על־פני כדור הארץ שלנו
(בלשונם "מקמקמקמץ").

מפתח:

בתמונה:
המחברים חושפים נקודה רגישה בעברה של הכרטישה

חשיפה: ההיסטוריה החליטה למחוק את המפלצות שעשו אותה!

איך היה נראה העולם שלנו בלי מפלצות!

זוהי ללא ספק שאלה חשובה ומעניינת. את התשובה אפשר למצוא בספרים רבים אחרים.

הספר שלפניכם, לעומת זאת, מתאר את ההיסטוריה של העולם כפי שהיא הייתה באמת.

החטא הקדמון של ההיסטוריה הוא הבחירה שלה לעסוק בעיקר בעבר, וזאת למרות שאת העבר קשה מאוד לשנות - ויש אומרים שבלתי אפשרי. אך ההיסטוריה בחרה לשנות את העבר ויהרמה. הדרך הקלה ביותר שמצאה כדי לעשות זאת הייתה להעלים את המפלצות שעשו אותה, להתעלם מהשפעתן, ולמחוק אותן מן העבר.

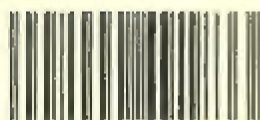
לא עוד!

המפלצות ששינו את ההיסטוריה מתקן את העוול הנורא שעשתה ההיסטוריה למפלצות ולנו, וממלא כמה חורים שנפערו בזיכרון האנושי הקולקטיבי. מסתבר שבכל אחד מהחורים האלה נמצאת, באורח פלא, מפלצת.

אורי קרמן ודני קרמן, אשר פירסמו בעבר את ״ספר המפלצות השלם״, ממשיכים כאן את מפעלם המונומנטלי בחקר המפלצות. בספרם המהפכני, **המפלצות ששינו את ההיסטוריה**, שופכים השניים אור חדש ומפלצתי על אירועים היסטוריים מוכרים. בין השאר, הם מוכיחים כי ״ספר המפלצות השלם״ לא היה שלם כלל, ותבל, אך אל דאגה - כאן בא הדבר על תיקונו.

לראשונה בכל הזמנים רואה אור ספר נועז, המבוסס על מחקר היסטורי־מדעי־מפלצולוגי, אשר מעניק את הכבוד הראוי למפלצות ששינו את ההיסטוריה.

המפלצות ששינו את ההיסטוריה הוא ספר חובה לכל מי שרוצה לקרוא אותו.

דאנאקוד 20-49183

מודן

אורי קרמן • דני קרמן

המפלצות ששינו את ההיסטוריה

בתמונה:
המחברים חושפים נקודה רגישה בעברה של הכרטישה

חשיפה: ההיסטוריה החליטה למחוק את המפלצות שעשו אותה!

איך היה נראה העולם שלנו בלי מפלצות!

זוהי ללא ספק שאלה חשובה ומעניינת. את התשובה אפשר למצוא בספרים רבים אחרים.

הספר שלפניכם, לעומת זאת, מתאר את ההיסטוריה של העולם כפי שהיא הייתה באמת.

החטא הקדמון של ההיסטוריה הוא הבחירה שלה לעסוק בעיקר בעבר, וזאת למרות שאת העבר קשה מאוד לשנות - ויש אומרים שבלתי אפשרי. אך ההיסטוריה בחרה לשנות את העבר ויהי-מה. הדרך הקלה ביותר שמצאה כדי לעשות זאת הייתה להעלים את המפלצות שעשו אותה, להתעלם מהשפעתן, ולמחוק אותן מן העבר.

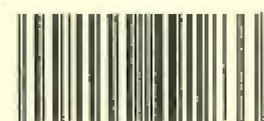
לא עוד!

המפלצות ששינו את ההיסטוריה מתקן את העוול הנורא שעשתה ההיסטוריה למפלצות ולנו, וממלא כמה חורים שנפערו בזיכרון האנושי הקולקטיבי. מסתבר שבכל אחד מהחורים האלה נמצאת, באורח פלא, מפלצת.

אורי קרמן ודני קרמן, אשר פירסמו בעבר את "ספר המפלצות השלם", ממשיכים כאן את מפעלם המונומנטלי בחקר המפלצות. בספרם המהפכני, **המפלצות ששינו את ההיסטוריה**, שופכים השניים אור חדש ומפלצתי על אירועים היסטוריים מוכרים. בין השאר, הם מוכיחים כי "ספר המפלצות השלם" לא היה שלם כלל, וחבל, אך אל דאגה - כאן בא הדבר על תיקונו.

לראשונה בכל הזמנים רואה אור ספר נועז, המבוסס על מחקר היסטורי-מדעי-מפלצולוגי, אשר מעניק את הכבוד הראוי למפלצות ששינו את ההיסטוריה.

המפלצות ששינו את ההיסטוריה הוא ספר חובה לכל מי שרוצה לקרוא אותו.

ראנאקוד' 20-49183

מודן